

#01 karriere

contemporary art & social life

...

DK Karriere er en cafe/restaurant/bar på Flæsketorvet i København. Internationale kunstnere har bidraget med kunstværker der indgår i stedets design og funktioner. Karriere er også navnet på avisen her. Dette første nummer giver en præsentation af de deltagende kunstnere og deres værker.

UK Karriere is a café/restaurant/bar in the meatpacking district of Copenhagen. International artists have contributed with artworks that define the functions and design of the place. Karriere is also the name of this newspaper-style bulletin. Karriere #01 will give you an introduction to the participating artists and their works.

Franz Ackermann [DE], Kristoffer Akselbo [DK], AVPD [DK], Kenneth Balfelt [DK], Bank & Rau [DK], Massimo Bartolini [ITA], Monica Bonvicini [ITA], Janet Cardiff & George Bures Miller [CAN], Maurizio Cattelan [ITA], Gardar Eide Einarsson [NO], Olafur Eliasson [DK/ISL], Michael Elmgreen & Ingar Dragset [DK/NO], Ceal Floyer [UK], FOS [DK], Alicia Framis [SPA], Dan Graham [USA], Tue Greenfort [DK], Douglas Gordon [UK], Carl Michael von Hausswolff [SE], Jeppe Hein [DK], Carsten Höller [DE], Jesper Just [DK], Ernesto Neto [BRA], Dan Peterman [USA], Tino Sehgal [UK], Tomas Saraceno [ARG], Claude El Skorrari [INT], Robert Stadler [FRA], Simon Starling [UK], Rirkrit Tiravanija [THAI/USA], Johannes Wohnseifer [DE].

Kolofon :

Udgiver / Publisher:
Karriere A/S

Redaktion / Editors:
Peter Kirkhoff Eriksen [pe@karrierebar.com]
Maria Kjær Thomsen, Niels Henriksen

Karriere #01 er skrevet af / is written by:
Jesper N Jørgensen [JNJ]
Niels Henriksen [NH]
Peter Kirkhoff Eriksen [PKE]
Maria Kjær Thomsen [MKT]

Layout / Graphic Design:
All the way to Paris www.allthewaytoparis.com

Fotograf / Photographer:
Anders Sune Berg [asberg@c.dk]

Adresse / Address:
Karriere
Flæsketorvet 57 - 67
DK - 1711 Copenhagen
+45 3321 5509
info@karrierebar.com
www.karrierebar.com

Oplag / Edition:
17.000

Annoncer / Advertising:
pe@karrierebar.com
+45 2936 2486

Distribution / Distribution:
Kanondistribution www.kanondistribution.dk
Koenig Books www.buchhandlung-watther-koenig.de

Avisen er gratis / Free – not for sale

02	Indhold / Content
03	Leder / Editorial
06	Franz Ackermann
09	Kristoffer Akselbo <u>The Mona Lisa Toaster</u>
10	AVPD <u>Passage</u>
12	Kenneth A. Balfelt <u>Heroin vask (Mændenes Hjem, med FOS)</u> <u>Karrieres Pris Politik</u> <u>KadyJuice – Gingembre par Kady</u> <u>Touareg The Performance af Alhassane Amoussale</u>
14	Bank & Rau <u>Kød og Værktøj</u>
15	Massimo Bartolini <u>Fountain</u>
16	Monica Bonvicini <u>Sucksass</u>
17	Janet Cardiff & George Bures Miller <u>I'm a Voyeur Baby</u>
19	Maurizio Cattelan
20	Gardar Eide Einarsson <u>XXL Bathroom</u>
22	Olafur Eliasson <u>Local Career Lamp</u> <u>National Career Lamp</u> <u>International Career Lamp</u>
26	Michael Elmgreen & Ingar Dragset <u>Karriere</u>
28	Ceal Floyer <u>Stable</u>
29	FOS
32	Alicia Framis <u>Karriere Grant</u>
34	Dan Graham <u>Dividing Wall</u>
36	Tue Greenfort <u>Mobiles Trinkglaswerkstatt</u>
37	Douglas Gordon <u>Some Words Between Children</u>
40	Carl Michael von Hausswolff
41	Jeppe Hein <u>Illusion for a second</u>
44	Carsten Höller
44	Jesper Just <u>Some Draughty Window</u>
48	Ernesto Neto <u>aaaaaaaaaaaaa!!!</u>
50	Dan Peterman
51	Tino Sehgal
52	Tomas Saraceno <u>Air-port-City</u>
53	Claude El Skorrari <u>Trumpet on a rooftop</u>
54	Robert Stadler <u>Carole</u> <u>Pentaphone</u>
56	Simon Starling
56	Rirkrit Tiravanija <u>Elephant Juice</u>
58	Johannes Wohnseifer <u>My Night is Your Day</u>
61	CUT UP lydkunst på Karriere / sound art at Karriere
62	Sperme Anonyme

Karriere

Karriere er en cafe/restaurant/bar på Flæsketorvet i København. Karriere er et sted med store ambitioner – med en hel del at have det i: Nogle af verdens største og bedste kunstnere inden for deres felt bidrager til baren med kritik, kommunikation, dialog, skønhed, forundring og leg. For det er kunstværker der definerer stedets design og funktioner, således at de ting der normalt er på en cafe/restaurant/bar er her gentænkt og omdefinert af kunstnerne. Alt fra navnet på stedet – Karriere – til bordene, lamperne, dansegulvet og bardisken er alle sammen kunstværker. Som et nyt rum for oplevelse af kunst er Karriere anderledes end museet, kunsthallen eller det lokale torv med den store klods af granit og jern i midten. Kunsten er her en naturlig del af et sted vi mødes for at drikke kaffe sammen, spise god mad, nyde en cocktail og feste. Kunsten kræver her ikke en andægtig beskuelse på afstand men er til stede som del af et fælles rum ligesom du og jeg. Kunsten er i øjenhøjde – hvis du da ikke ligefrem sidder på den.

Karriere - the Name

Karriere received its name as an artwork contribution from Michael Elmgreen & Ingar Dragset. While defining its identity, the name also offers a critical and ironic comment ['karriere' being the Danish for 'career'] on the general tendency to use friendships and informal social settings to advance careers, given that bars arguably provide the best networking platforms. Putting the word Karriere in everybody's mouth, perhaps changes the understanding of the word and its implications.

Karriere navnet

Navnet, Karriere, har stedet fået som et kunstværk af Michael Elmgreen & Ingar Dragset, som på en gang definerer en identitet for stedet og samtidig giver en kritisk og ironisk kommentar til den generelle tendens hvormed venskaber og uformelle sociale sammenhænge er karrierefremmende. At baren kan være den bedste platform for networking.

Karriere

Karriere is a café/restaurant/bar situated in Flæsketorvet in Copenhagen. It is a venue with huge ambitions - and the credentials to go with them: world class artists across a range of artistic disciplines have involved themselves with the bar by providing critique, communicative inputs and dialogue - as well as the dazzling, the fascinating and the playful. As a result the venue's design and functions are 'artwork defined', with the fixtures and furnishings that are part and parcel of any café/restaurant/bar rethought and re-interpreted by

artists. Everything, from the name - Karriere - to the tables, lamps, dance floor and bar counter, is an artwork. As a new space for the experience of art, Karriere is markedly different from the museum, art gallery, or the local square with the lump of granite and iron plonked in the middle. Here art is seamlessly integrated into a venue where people meet over a coffee, sample delicious food, enjoy a cocktail and party into the early hours. And rather than waiting to be viewed from a respectful distance, the works share the space on equal terms with you and I. Art at eye level - unless, of course, it happens to be the thing you're sitting on.

KUNSTRÅDET
Danish Arts Council

Karriere - the Newspaper

Karriere is also the name of this newspaper-style bulletin. This first issue showcases the participating artists and their works. The artworks at Karriere don't necessarily need accompanying texts, nor do they presuppose an art-savvy public. But we're putting out a paper all the same, both to provide an informed perspective on the pieces appearing in this new-style art space and, further, with the broader aim in view of triggering a debate about the role of art in social contexts. The paper will appear three times annually and upcoming issues will be focused around the artworks at Karriere, relating them to developments in art past and present. Since the whole concept behind Karriere is transnational, involving artists from all over the globe, the paper is printed in Danish and English and has international distribution.

Karriere 'sving'

Karriere præsenterer djs, koncerter, foredrag, samtaler med kunstnere, lydkunst, performances, film- og videovisninger under overskriften 'sving'. Torsdage er helliget de mest eksperimenterende ting inden for musik og kunst, ofte i form af live performances, mens fredag-lørdag garanterer fuld gang i dansegulvet med Karrieres hus djs. På www.karrierebar.com/sving kan du se programmet som løbende opdateres.

Karriere 'sving'

Karriere puts on DJs, concerts, lectures, conversations with artists, sound art, performances, film and video screenings under the heading 'sving'. Thursdays are dedicated to the most experimental music and art, frequently live performances, while on Fridays/Saturdays, our house DJs ensure that the dance floor is buzzing. Check out www.karrierebar.com/sving for the programme, which is regularly updated. Welcome to Karriere.

Karriere – personerne

Personerne bag Karriere er kunstneren Jeppe Hein og hans søster Lærke Hein. Sammen fik de ideen til et sted der forener deres respektive talenter og arbejdsområder. Jeppe Heins skulpturer inddrager publikum på en meget direkte måde og skaber legende og kommunikative situationer. Lærke Hein er stedets daglige leder med en fortid som bar- og restaurantbestyrer i Københavns mest eksklusive natteliv. Karriere er resultatet af deres og 32 deltagende kunstners arbejde.

Med en stor stab af medarbejdere vil Karriere fra 07 morgen til sent på natten tilbyde de perfekte rammer for alt fra morgenmøder, forretningsfrokoster til private dining og mulighed for afholdelse af store selskaber. Chefkok Morten Haukaas har arbejdet i London, Marseille, Lausanne, Sienna, og Montreal og hans souschef Jakob Bundgaard er udlært på Søllerød Kro og har arbejdet i Det Danske Kongehus. Sammen præsenterer de et moderne og dynamisk køkken, med fortrinsvis økologiske råvarer både i morgenmaden, brasserieet og aften menuerne – se menu på www.karrierebar.com/restaurant Om aftenen serveres cocktails af nogle af byens bedste bartendere ud fra et klassisk drinkskort.

Karriere – avisen

Karriere er også navnet på avisen her. Dette første nummer giver en præsentation af de deltagende kunstnere og deres værker. Kunstværkerne på Karriere behøver egentlig ikke ledsagende tekst og kræver ikke en særlig forhåndsviden for at give mening. Når der alligevel foreligger en avis er det for at give perspektiv til oplevelserne i et projekt som i sin form er nyskabende og for at række ud i en bredere sammenhæng med en diskussion af kunst som en del af sociale sammenhænge. Avisen udkommer tre gang årligt og de næste numre tager afsæt i kunsten på Karriere og tematiserer den i forhold til kunsten før og nu. Avisen er på dansk og engelsk, fordi hele konceptet for Karriere rækker ud over en national sammenhæng og inddrager kunstnere fra hele verden.

Karriere – the People

The people behind Karriere are the artist Jeppe Hein and his sister Lærke Hein. The brainwave of pooling their talents and professional resources to create a venue hit them both. Jeppe's sculptures involve viewers in a very direct way, creating playful, communication-based situations. Bringing her experience of bar/restaurant management at Copenhagen's most exclusive nightlife spots to the project, Lærke Hein is responsible for the day-to-day running of the venue.

Featuring pieces by no less than 32 artists, Karriere provides, from 7 am through to the early hours, an ideal setting for events ranging from breakfast meetings through business lunches to private dining and large functions. Head chef Morten Haukaas has worked in London, Marseille, Lausanne, Sienna and Montreal and Sous Chef Jakob Bundgaard has a background in classic French Cuisine working in Denmark for the Danish Royal Family. Together they offer a modern and dynamic kitchen, using mainly organic produce in the breakfast, brasserie and evening menus. Check out the menus at www.karrierebar.com/restaurant. Cocktails are served in the evening by some of the city's premier bartenders, who can offer a wide-ranging drinks list.

Franz Ackermann [*1963] Neumarkt St. Veit, Germany

...

DK

Hvis Franz Ackermann var en bil, ville han være en hybridmodel af en Volkswagen 1500 og en helikopter. Et transportmiddel, der kunne klare sig både på jorden og i luften, som kunne overskride enhver forhindring

for den frie bevægelighed og springe på tværs af kontinenter. Fra en roman har Ackermann fundet opskriften til netop dette 'ubekendte flyveobjekt'* og bygget en prototype af den, [Helicopter no. 21, Flucht- und Befreiungsfahrzeug](#).

Skitser af bilen indgår også i værket [Permanent Departure](#) [2003], hvis titel meget godt fortæller, hvad Ackermann er ude i. Han er den konstant rejsende. Hele tiden på vej rundt i verden, på opdagelse og på vej, registrerer han sine oplevelser i tegninger og små malerier på papir, de såkaldte 'mental maps'. De er abstrakte indre billednotater af steder og stemninger, som hjemme i atelieret blander sig med visuelle refleksioner og erindringer i store oliemalerier, kaldet 'evasions'.

Gennemgående tema i malerierne er rejse og bevægelse. I abstraktioner over rejsens ydre og indre bevægelser fremstår konturerne af topografiske pejlemærker: bjerge, slugter, byer, øer, marker og veje. Alle mulige lokaliteter fra tropeøer til megabyer og lossepladser finder vej ind i Ackermanns kortlægninger, hvor alt kan have betydning og alt kan være tegn. Det hele er indrammet af flyvinduer og roterende rotorblade, således at transportens praktiske forudsætninger hele tiden er med i billedet. Rejsen er altid af både indre og ydre karakter, hvilket hans udstillingsæstetiske greb understreger. Når han viser sine malerier, arbejder han ofte med at male direkte på væggene for herefter at hænge bemalede lærreder op oven på dette sammen med fotos og video. På gulvet placerer han bemalede geometriske objekter og fremskudte flader som ramper og svævende horisontale planer. Der er ikke noget centrum i hans installationer, og det er ikke muligt at overskue helheden fra ét punkt. Man må vandre rundt med hovedet roterende i alle retninger for at følge med, og det er en meget kropslig oplevelse. Til Karriere maler Ackermann meget passende på væggene rundt om dansegulvet, som samtidig er ramme for foredrag, filmvisninger og koncerter - en parallel syntese af mentale og kropslige bevægelser. [PKE]

UK

If Franz Ackermann were a car, he'd be a hybrid of a Volkswagen 1500 and a helicopter: a vehicle capable of travelling on land and air, surmounting every impediment to free movement and leapfrogging continents. Having found the formula for precisely this 'unidentified flying object' in a novel, Ackerman set about constructing a prototype, [Helicopter no. 21, Flucht- und Befreiungsfahrzeug](#).

The sketches of the car are also an element in the work [Permanent Departure](#) [2003], whose title gives a fair idea of what he is about. Constantly on the go, he is forever journeying around the

world, making discoveries and then moving on, recording his impressions in drawings and little paintings on paper, his so-called 'mental maps'. These are abstract mental jottings, triggered by places and ambiances, which, back in the studio, combine with visual reflections and recollections to transmute into large-scale oil paintings called 'evasions'.

The theme that most pervades the paintings is travel and movement. In abstractions of travel's external and interior trajectories, the contours of topographical points of reference stand out: mountains, gorges, cities, islands, fields and roads. A wide assortment of localities - from tropical isles through mega-cities to rubbish dumps - find their way into Ackermann's mappings, where everything is imbued with meaning and semiotic potential. Aeroplane windows and rotating rotary blades form a framing device, ensuring that the practical aspects of travel are ever present in the picture. The journey is always both inner and outer, a feature underscored by the exhibition aesthetics. When showing his paintings, Ackermann frequently paints the wall itself, the painted canvases being hung on the painted surface, in juxtaposition with photos and video projections. The floor is graced with painted geometric objects and extruding surfaces such as ramps and floating horizontal planes. His installations have no centre: it's not possible to scope out the whole from a single vantage point. You have to wander around them, your head swivelling in all directions in order to get a handle on them, the body fully engaged. At Karriere, very appropriately, Ackermann is responsible for painting the walls surrounding the dance floor, which doubles as a venue for lectures, screenings and concerts - a synthesis of movement, mental and physical. [PKE]

DK

Brødet, du spiser på Karriere, er et kunstværk af Kristoffer Akselbo. Det kendteste af alle portrætter, Mona Lisa, er brændt som en mørk skygge på toastbrødet, der serveres til morgen mad og brunch.

Leonardo da Vincis maleri findes reproduceret på alt fra postkort til puslespil og lampeskærme. Der er ingen ende på fænomenets udbredelse. I Akselbos værk er lærred og pensel erstattet af masseproduceret toastbrød. Som sådan er værket et stykke popkunst i lighed med Andy Warhols silketryk af allerede berømte og ofte reproducerede portrætter af superstjerne-ansigter fra Hollywood og kunstverdenen.

Hollywood and kunsthistorien er den generelle referenceramme i Kristoffer Akselbos værker. Titanic, Tom and Jerry and Jurassic Park er eksempler på blockbuster-fortællinger, han drejer værker ud af. Værkerne fremstår i forskellige konkretioner som et whiskyglas med en roterende malstrøm, [Malt-strom](#), 2006; en skraldespand, hvor det pusler i skrald og papirkugler, [Jerry](#), 2005; eller en kaffekop i vindueskarmen, der registrerer subsoniske rystelser som vibrationer i kaffens overflade, [Jurassic java](#), 2006.

Værkerne tilfører poesi til den eller så almindelige hverdag. Et strejf af noget fantastisk, som man ellers kun finder på film eller i litteraturen. Værkerne fastholder de flygtige øjeblikke, hvor man pludselig ser verden forandret i et mere poetisk lys. Med et fast tag i det fælleskulturelle gods af billeder og historier er Akselbos værker en insisteren på det æstetiske og narrative som vej til forståelse af verden omkring os. På den ene side af toastbrødet har vi Mona Lisa, på den anden side ingenting. Det mærkværdige smil er en mørk skygge i brødet, snart opløst i krummer. Now you see it, now you don't. [PKE]

UK

The bread you bite into at Karriere is one of Kristoffer Akselbo's artworks. The Mona Lisa, the most famous of all portraits, is burned, as a dark shadow image, into the toast served with breakfasts and brunches.

Leonardo da Vinci's painting is ubiquitously reproduced - gracing postcards, jigsaws and lampshades. There seems to be no end to its proliferation. In Akselbo's work, canvas and paintbrush are replaced by mass-produced toastbread. As such, it is a piece of Pop Art in the style of Andy Warhol's oft-reproduced silkscreen portraits of superstar faces from Hollywood and the art world.

Hollywood and art history deliver the overarching frame of reference for Kristoffer Akselbo's works. The Titanic, Tom and Jerry and Jurassic Park are just some of the blockbuster narratives he spins works off. They include a glass of whisky whirled into a maelstrom, [Malt-strom](#), 2006, a wastepaper bin that emits a curious rustling noise from down among its contents, [Jerry](#), 2005, or a coffee cup on the window ledge that registers subsonic tremors as vibrations on the surface of the coffee, [Jurassic Java](#), 2006.

The works inject a whiff of mystery into the predictability of everyday life. A touch of the extraordinary that you only normally encounter in film or literature. The works capture fugitive moments that offer a brief glimpse of the world in a whimsical, fantastical light. Drawing on the culture's rich store/culture's cornucopia of images and stories, Akselbo's works insists on the role of aesthetic and narrative approaches in gaining a deeper understanding the world around us. On one side of the piece of toast, we have the Mona Lisa, and on the other side nothing. The elusive smile is a dark shadow in a slice of toast soon to crumble. Now you see it, now you don't. [PKE]

DK

AVPD består af de to danske kunstnere Aslak Vibæk og Peter Døssing.

Til Karriere har de skabt en passage i en passage. Dette er ikke en skrivefejl. Der er konkret tale om en fordobling eller en spejling af en passage.

På Karriere er der toiletter i begge ender af lokallet. I den sydlige ende ligger de opdelt i små rum fordelt ned ad en gang. AVPD har fordoblet antallet af døre i gangen og skabt en desorienterende labyrintisk arkitektur. Nogle døre er åbne og fører til toilet kabiner, andre er lukkede, mens der er nogle, der fører til andre døre, og fører dig i ring.

Forvirring er uundgåelig, og det virker småirriterende eller panikprovokerende alt efter sind, og hvor stor tissetrangen er. Men det underlige er også, at kroppen reagerer stærkt på et rum, der ikke er, som vi forventede, det ville være.

Toiletterne på Karriere er lavet af, indrømmet, de billigste standardmaterialer, vi kunne finde. Det er masseproducerede døre, håndtag, toiletter, blandingsbatterier, osv. Således er passagen indrettet anonymt og ensartet som rum i alle mulige andre offentlige og private bygninger.

Forvirringen over ikke at finde det forventede føles som et kontroltab, hvor rollerne mellem objekt og subjekt byttes rundt: Rummet bliver subjekt, og du bliver objekt. Det er, som om rummet kigger på dig, og du til gengæld ser tilbage på noget, du ikke har lagt mærke til før. [PKE]

AVDP

Aslak Vibæk [*1974] Denmark
Peter Døssing [*1974] Denmark

...

Passage

UK

AVPD is the Danish artist duo Aslak Vibæk and Peter Døssing.

For Karriere, they have created a passage within a passage. No, that wasn't a slip of the pen - the artwork comprises a doubling or a mirroring of a passage.

There are toilet facilities at either end of Karriere. At the southern end they comprise a set of small cubicles along a passage. AVPD has doubled the number of doors in the passage, creating a somewhat confusing labyrinthine architectural structure. Some doors are open and lead to toilet cubicles, others are closed, while others still lead to yet other doors and you find yourself going round in a circle.

Confusion is inevitable and, depending on temperament and how desperate you are to use the facilities, this will prompt slight irritation or panic. But what is intriguing is the intensity of the physical response to a space that is not as we had anticipated.

The sanitary facilities at Karriere are, admittedly, constructed from the cheapest standard materials we could find. They include mass-produced doors, door handles, toilets, taps, and so on. In that sense the corridor is as nondescript and featureless as similar spaces in other public and commercial buildings.

The confusion provoked by not finding what we had expected is experienced as a loss of control, where the roles between object and subject are reversed: the space becomes the subject and you become the object. It is as though the space is looking at you, while you, for your part, look back at something you hadn't noticed before. [PKE]

DK

Arbejdet som kunstner er for Kenneth A. Balfelt ensbetydende med en radikal dekonstruktion af nogle helt centrale elementer af det klassiske kunstbegreb. At kunsten blot skal spejle ting i samfundet, er for ham slet ikke nok. Han vil have handling bag - og konkrete løsninger på verdens problemer. Balfelt sælger ikke sin kunst, men insisterer stadig på titlen som 'kunstner', for kunstinstitutionen forbliver den platform han arbejder ud fra. Af de mere kendte projekter som Balfelt har skabt hører bl.a. en total renovering af herberget for hjemløse på Vesterbro, Mændenes Hjem [i samarbejde med FOS]. Til Karriere har Balfelt bidraget med hele 4 projek-

Kenneth A. Balfelt
[*1966] Denmark

...

Heroin vask [Mændenes hjem, med FOS]

Karrieres Pris Politik

KadyJuice – Gingembre par Kady

Touareg The Performance af Alhassane Amoussale

Kenneth A. Balfelt:
[Heroin vask \[Mændenes Hjem, med FOS\]](#) / [Heroin tap \[Men's Home, with FOS\]](#)

[stålvaske, træ, vandhane, pumpe / steel sink, wood, watertap and pump] >

ter. Nogle af dem henviser til andre værker, andre er specifikt skabt til Karriere. Heroinvandpumpen ved baren er en henvisning til Mændenes Hjem, hvor pumpen også optræder. Balfelt vil gerne

bringe noget af fortællingen om dét sted med ind på Karriere - to steder som også fortæller historien om Vesterbro i dag.

Balfelt interesserer sig meget for markedet og den liberale kapitalisme, og dette vil vise sig ved en aktiv bearbejdning af prispolitikken på Karriere - som tydeliggøres i et særligt tapet, hvor mønstret forestiller et mindmap over processen. På et plan skal det selvfølgelig være attraktivt for alle mennesker at komme på Karriere [fra slipsedrenge til studerende], men på et andet plan er intentionen dog at skabe et oplæg til debat: hvorfor er begrebet 'integration' så vigtig i samfundet? Hvorfor skal mennesker med tilsyneladende ingenting tilfælles absolut forenes?

Dette perspektiveres også i de sidste bidrag fra Balfelt, som er en direkte udveksling af kulturer. Balfelt har arbejdet med at skabe nye uddannelsesmuligheder for de fængselsindsatte i Agadez i Niger. På denne rejse mødte han en tjener fra nomadestammen Touareg, Elhassane Amoussale. Touaregerne er kendt for at kunne overleve længe og ubesværet i Sahara, og har udviklet en helt unik te-kultur. Fra omkring januar til juni vil Elhassane være ansat på Karriere [én månedsløn i Danmark vil svare til ét års løn i Niger], hvor han vil arbejde som tjener og servere sin særlige te. Det sidste bidrag er også fra Afrika, hvor Balfelt mødte kvinden Kady, der serverede en skøn ingefær-drik for ham i sin lille restaurant, 'Chez Kady'. Drikken går for at være en såkaldt afrodisiak - til naturlig stimulering af drifterne. Drikken kostede hvad der svarer til 1,70 kr. Balfelt fik derefter den meget hemmelige opskrift med hjem til Karrieres kokke, hvor Kady-Juicen nu kan nydes. Hver gang juicen bliver købt, går 1,70 kr. til Kady. [MKT]

UK

[Heroin Tap \[Men's Home, with FOS\]](#)

[Karriere Price Policy](#)

[Kady Juice - Gingembre par Kady](#)

[Touareg The Performance by Alhassane Amoussale](#)

For Kenneth A. Balfelt, artistic practice is synonymous with a radical deconstruction of certain key elements in conventional understandings of art. That the aim of art should simply be to reflect aspects of society falls well short of the mark as far as he's concerned. He wants to see action - and offer concrete solutions to the world's problems. Even though his art is not for sale, Balfelt insists on the designation 'artist', inasmuch as the art institution is the platform that informs his work. His best-known projects include [in collaboration with FOS] the total refurbishment of the Men's Home [Mændenes Hjem] - a shelter for homeless men - in Vesterbro [the inner city area of Copenhagen where Karriere is also located]. For Karriere, Balfelt has submitted all of four projects. Some of them refer to other works, some are created specifically for Karriere. The heroin tab at the bar is a reference to the Men's Home, where the water tap also features. Balfelt seeks to draw strands of that narrative into Karriere, thereby linking two sites, each of which reflects elements of the story of Vesterbro today.

Balfelt's interests also include the market and liberal capitalism - a focus reflected in the presentation of Karriere's price policy, which is ingeniously depicted in the wallpaper as a mind map of the process. On the one hand, Karriere needs to be a venue attractive to all [from the 'shirt-and-tie boys' to students], but at another level the intention is to trigger debate. Why is the concept of 'integration' so important to society? Why does it matter so much that people with apparently nothing in common be brought together?

The latter question is taken up in a contribution from Balfelt which is a straight-up cultural exchange. Balfelt has been involved in efforts to create vocational training opportunities for the prison population of Agadez in Niger. While in situ, he met Elhassane Amoussale, a waiter from the nomadic tribe Touareg. The Touareg are known for their capacity for survival in the Sahara and for their unique tea culture. From around January time to June, Elhassane will be employed at Karriere [a month's salary in Denmark is the equivalent of one year's earnings in Niger], where he will give Karriere's guests a taste of the Touareg tea ceremony.

A further contribution is also from Africa, where Balfelt met Kady, who plied him with a wonderful ginger beverage in her little restaurant, 'Chez Kady'. The drink, considered a natural aphrodisiac, cost the equivalent of DKK 1.70. Balfelt procured the closely guarded recipe for Karriere's chefs, who will be making [KadyJuice - Gingembre par Kady](#) for Karriere's customers. For every drink purchased, DKK 1.70 goes to Kady. [MKT]

Stine Skytte Østergaard:
plaid design

Bank & Rau:
Kød og værktøj / Meat and Tools
[borde og bænke med tryk og
lak / tables and benches with
print and lacquer]

Lone Bank [*1970] Denmark

Tanja Rau [*1970] Denmark

...

Kød og værktøj

DK

Gennem tiden er millioner af dyr ankommet til kødbyen som levende væsener og har forladt den igen som kød. På Karrieres udeservering er bænke og borde dekoreret af af kunstnerduoen Bank & Rau i farver, der, som en pendant til den omgivende funktionalistiske arkitektur, minder om hedengangen hygge i velfærdsstatens barndomsår. Farverne former et mønster, som ligner de plastikpakker, der står overalt i kødbyen, eller en opslagstavle med bånd i rude-mønster til vagtplaner. Oven på mønstret er trykt forskellige motiver: en ledning, en kode skriblet på en seddel, et slips, en stiletsko, et hvidt og et sort kvindebryst, en kniv, en hvid knogle, en afhugget arm, et afhugget hoved, en slagter-bowler og en papirlap, hvor der står 'au!!' Det ligner spor fra en forbrydelse, brikker i et spil, som det kan gøre ondt at spille. Ondt på pigen i stilethæle, som går på fortovet udenfor, på armen, der røg af og på hovedet, der blev skilt fra kroppen. I byen er vi alle kød og værktøj. [NH]

UK

Meat and Tools

Over time, millions of animals have been transported to Copenhagen's Central Meat Market as living creatures, leaving it again as meat. In Karriere's outside dining area, there are benches and tables decorated by the artist duo Bank & Rau in colours, which, as a counterpart to the surrounding functionalist architecture, are reminiscent of the long-gone *gemütlichkeit* of the welfare state's infancy. The colours form a pattern which resembles the plastic parcels that were ubiquitous in the Central Meat Market, or the band pattern crisscrossing a notice-board showing shift rosters. Over the patterns, a variety of motifs are printed: a wire, a code scribbled on a slip of paper, a tie, a stiletto, a white and a black female breast, a knife, a white bone, a severed arm, a severed head, a butcher's bowl and a scrap of paper bearing the word 'Ouch!!' We are given what look like clues to a crime, pieces in a game that it may be painful to play - painful for the girl in the stiletto heels walking along the pavement outside, the arm lopped off and the head separated from the body. In the city, we are all meat and tools. [NH]

DK

En absurd genstand stikker ud fra væggen midt i Karriere. Dens udformning i bukket stålplade får den til at minde om en brugsindretning fra et industrielt køkken. Det er dog det stik modsatte, der er tilfældet, vandet løber ikke ud af hanen og ned til afløbet, men står i stedet i en stråle op fra afløbet og rammer hanen. Her er tale om unyttighe-dens topmål, en fontæne, og endda en fontæne, hvori vandet er parfumeret, sådan at det afgiver en svag duft. Den mest dekadente, overflødige indretning gjort en tak mere dekadent. En fejring af sanselig nydelse i abstrakt form, bevægelse, lyd, og nu duft, uden andet formål end at skabe en behagelig fornemmelse og atmosfære.

Et andet ord for absurd, er barokt. Den italienske kunstner Massimo Bartolini beskæftiger sig med erfaringer, der har deres rod i barokken og som sådan er gamle, men alligevel højst aktuelle. Det var i barokken i 1600-tallet, at mange af de moderne videnskaber udvikledes, i nært samspil med en moderne fornemmelse for det fornuftsstridige og det relative. Barok-arkitekturen, som var det mest teknisk avancerede, verden hidtil havde set, bestod af søjler, som ingenting bar, og trapper, der ikke ledte nogen steder hen. Det var en virkelighed bestående af parafraaser, ikke ulig det, vi nu kalder en virtuel virkelighed. Begge disse virkeligheder synes at bestå af repræsentation oven på repræsentation oven på repræsentation, og i midten af denne forståelse, eller mangel på samme, står fontænen, højt hævet over problemet fordi den intet påstår, kun er. [NH]

Massimo Bartolini
[*1962] Italy

...

Fountain

UK

An absurd object projects from the wall in the middle of Karriere. Its articulation in bent steel sheeting recalls some sort of functional installation in an industrial kitchen. In fact, the exact opposite is the case. Instead of flowing out of the tap and down into the drain, the water spurts up from the drain, striking the tap. Items don't come much more anti-utilitarian than this - a fountain, indeed one of perfumed water, diffusing a faint fragrance. The fixture that represents the height of decadence and superfluity is taken a step further in a celebration of sensuous delight in abstract form, movement, sound, and even aroma, for no other purpose than to provide an agreeable experience and pleasant ambience.

Another word for absurd is baroque. The Italian artist Massimo Bartolini works with experiences that are rooted in the Baroque and as such venerable, and yet also 'de nos jours'. It was in the seventeenth century Baroque period that many of today's scientific disciplines took form, albeit in conjunction with a wholly modern sense of the irrational and the relative. Baroque architecture, which was the most technically advanced that the world had ever seen, consisted of columns that bore no load and steps that led nowhere. It was a paraphrased reality, not unlike that which we today call virtual reality. Both of these realities seem to be palimpsests of representation upon representation upon representation, and at the heart of this conception - or lack of the same - is the fountain, which, making no claims, eludes the problem entirely. It simply is. [NH]

DK

På afstand synes der at stå ‘success’ på de guldkæder, som Karrieres tjenere har om halsen, men det er kun indtil man kommer tæt på, så vil man se, at der står “Sucksass”. Hvad enten man vælger at se det som et tilbud eller en ordre, beskriver ordene en særdeles skæv magtfordeling.

Bonvicini arbejder med sex, magt, arkitektur og sprog. Et krydsfelt, hun har undersøgt i installationer af s&m-lignende inventarer i kæder og læder, men også i mere tekstbaserede værker. Som sætningen “built for crime” skrevet med lypærer i bogstaver af sikkerhedsglas knust indefra, eller ordene “spermanent instability” trykt på en gammel skitse af et palads i Venedig. Bonvicini har også engageret feltet mere direkte med sin spørgeskema-undersøgelse til bygningsarbejdere, der blandt andet vil vide: “Hvad synes din kone/kæreste om dine tørre og ru hænder?” og “hvordan kommer du ud af det med dine bøssekolleger?” Bonvicinis værker er altid sjove, skarpe, grove og pinlige, men deres kerne er dødalvorlig og lader ikke nogen slippe let. Som teksten på en collage spørger: “Just an image: is the room in which this is happening of good taste?” You tell me. [NH]

Monica Bonvicini
[*1965] Italy

...

Sucksass

UK

From a distance, ‘success’ would appear to be the word inscribed on the golden chains that Karriere’s waiters sport around their necks, but that only lasts until at close quarters you see that it says “Sucksass”. Whether you choose to construe the inscription as an invitation or a command, the words describe a distinctly unequal distribution of power.

Bonvicini works with sex, power, architecture and language. An intersection she has explored in installations comprising S & M type accessories of leather and chains, but also in text-based works. One example of this is the piece comprising the sentence “Built for Crime”, written with light bulbs in letters containing fractured safety glass, and another the words “Spermanent Instability” printed on an old sketch of a Venetian palace. Bonvicini has also engaged in a more direct approach, as in the case of her questionnaire survey of construction workers who are asked, “What does your wife/girlfriend think of your rough, dry hands?” And “How do you get along with your gay colleagues?” Bonvicini’s works are always witty, sharp, uncouth and embarrassing, but basically they are deadly serious, letting none off lightly. As the text on a collage asks: “Just an image: is the room in which this is happening of good taste?” You tell me. [NH]

DK

Alle sladrer. På cafeer, arbejdspladser, skoler, partikontorer og i kantiner. Det er en del af vores sociale omgangsform, og det binder os sammen, og gør os fortrolige. Som med al sladder bliver tre fjer hurtigt til fem høns, og i dette værk er der især basis for at lægge lidt til og trække lidt fra, når lytteren er med til bords på Karriere.

På Karriere, har Janet Cardiff og George Bures Miller installeret en mikrofon på et bord. Alt, hvad der siges hen over bordet, sendes direkte på Karrieres hjemmeside under titlen, I’m a Voyeur Baby. Med et klik på titlen kan op til 50 mennesker lytte med ad gangen.

Mikrofonen på bordet er klart markeret, således at ingen, der sætter sig, vil være i tvivl om muligheden for at blive aflyttet eller hørt. Således er der også åbnet for værket som en slags bekendelseszone, hvor skeletterne prøvende kan hives ud af skabet og hemmelig kærlighed kan erklæres.

Med titlen som indgang til værket klikker internetbrugeren sig ind i værket som en voyeur, som en, der ser, skønt værket jo strengt taget kun transmitterer lyd. Alligevel er der så absolut tale om en voyeursituation, om at se.

Stumper af sætninger og løsrevne ord, der halvt drukner i larmen fra de øvrige gæster, vil med sikkerhed skabe billeder i hovedet på lytteren. Hvordan ser gæsterne ud? Hvor gamle er de? Når man lytter sig ind på en samtale uden at kende konteksten for samtalen, sker det helt automatisk og ubevidst, at man prøver at passe det ind i narrative forløb af forskellig karakter. Det vil nok skifte mellem kærlighedshistorier og familiekroniker, hverdagslyrik og absurde hørespil. For slet ikke at tale om hvorledes selve situationens overvågningselement vil anspore til kriminologisk gådeløsning som ramme for lytningen.

Voyeuren i dette værk er ikke en George Orwellsk Big Brother, der overvåger. Det er den individuelle hverdags voyeurisme mellem den, der lader sig høre, og den, der lytter, en slags stiltiende kontrakt i bevidstheden om den anden. Et kammer spil med udøvende aktører i begge ender af kommunikationen, i hvert sit rum.

I’m a Voyeur Baby giver ordet ‘contemporary’ i betydningen ‘på samme tid’ en øget betydning til Karrieres undertitel, ‘Contemporary Art & Social Life’. [PKE]

UK

Gossip is universal. In cafés, workplaces, schools, party offices and canteens. It’s one of our social conventions, functioning as social glue, making intimates of us all. In all gossip, the story grows in the telling, and in conversations forming part of this piece - a table in Karriere that Janet Cardiff and George Bures Miller have fitted with a microphone - the listener needs a grain of salt or two. Everything said across the table is relayed straight to Karriere’s website under the title I’m a Voyeur Baby.

Janet Cardiff [*1957] Canada
George Bures Miller [*1960] Canada
www.karrierebar.com/im-a-voyeur-baby

...

I’m a Voyeur Baby

By clicking on the title, up to 50 people can listen in at one time. I’m a Voyeur Baby thereby gives the word ‘contemporary’ - in the sense of ‘concurrent’ - in Karriere’s subtitle ‘Contemporary Art & Social Life’ a heightened meaning.

The presence of the microphone is so clearly indicated that no one who chooses to sit at that table would be in any doubt about possible bugging or being overheard. The scenario launches the notion of the work as a sort of confessional zone where skeletons can be hauled out of the closet and secretly harboured love declared.

With the title as an entry point into the work, the Internet user clicks on as a voyeur, as one who sees despite the fact that the work, strictly speaking, transmits only sound. This doesn’t prevent it being a voyeuristic situation - which is to say, a visual one.

Sentence fragments and isolated words that are semi-drowned out in the general hubbub will invariably conjure images in the mind of the listener. What do the guests look like? What ages are they? When listening to a conversation without knowing its context you automatically seek to fit it into some sort of narrative. These may be love interest stories and family stories, lyrical fragments torn from everyday life and absurd radio-style dramas. Not to mention how the surveillance element injects an aura of crime detection into the listening situation.

The voyeur in this work is no Orwellian Big Brother. It is a case of everyday voyeurism involving those who allow themselves to be heard and those who listen in - a kind of tacit contract obtaining between them. A closet play with performing actors at both ends of the communicative thread, in each their space. [PKE]

Janet Cardiff & George Bures Miller:
I'm a Voyeur Baby [Mikrofon på bord, live
 internet transmission / microphone on table,
 live internet transmission]

[Mikrofonskulptur af FOS / Microphone sculp-
 ture by FOS]

janet cardiff & George bures miller

maurizio cattelan

Maurizio Cattelan [*1960] Padua, Italy

...

DK

Maurizio Cattelan arbejder med universelle emner i sin kunst. Han er en fantastisk begavelse udi det mangetydige og drillende og laver med sikkerhed debatskabende kunstværker, som er umulige at glemme synet af, når de først har ramt nethinden eller medievrimlen. Hans arbejdsform er ofte at låne og stjæle billeder og fortællinger og endda også andres kunstværker og sende dem tilbage i kulturel cirkulation så de rammer deres mål med præcision.

En meget realistisk voksfigur af Pave Johannes Paul II, liggende naglet til gulvet omgivet af glasskår fra ovenlysvinduet, *La Nona Hora*, 1999. Er det den

utilregnelige naturs tilfældige spil eller guddommelig intervention? I første omgang er det nok bare Cattelan, der har kastet den første sten i et opgør med kirken som institution og autoritet. [Titlen *La Nona Hora*, den niende time, referer til tidspunktet, hvor Kristus spørger, "Min Gud, min Gud, hvorfor har du for-

ladt mig!" og understreger den hårde tone i Cattelans værk.]

En knælende Adolf Hitler med hænderne foldet i bøn er skaleret ned til størrelsen på en tiårig dreng. Han står alene i et stort udstillingsrum og ser ganske sårbar og uskyldig ud, *Him*, 2001. Modstridende følelser vækkes, og spørgsmålet om tilgivelse kommer til diskussion både i forhold til den historiske figur og kunstneren, som så lystigt lander indbegrebet af ondskab og masseforførelse lige i synet på os. Kunst kan måske ikke ændre verden, men det kan være med til at sikre, at visse emner bliver diskuteret.

Pablo Picasso er set i foyeren på Moma i New York, komplet med stribet sweater og badesandaler, *Untitled*, 1998. Portrættet af den aldrende ikoniske berømte kunstner blev fremført af en skuespiller med et gummihoved i overstørrelse. Han gik rundt i foyeren til en af verdens største museer for moderne kunst og tog imod gæsterne. En drillende leg med publikums forventninger, og en præcis beskrivelse af Picasso som idealet på den karrierebevidste kunstner, der både forstår at lave kunst og iscenesætte sin egen person. En understregning af nødvendigheden af kunstneren som en performer af sin egen karikatur. [PKE]

UK

As an artist, Maurizio Cattelan works with universal topics. He is a past master of ambiguity and tease, knowing how to create debate-generating works that are impossible to forget once they've struck your retina or entered the media maelstrom. Often his approach is to borrow or steal images and narratives and even art works made by others, and then put them back into cultural circulation so that they home in on their targets with precision.

A very true-to-life wax replica of Pope John Paul II is pinned to the floor, surrounded by shards of broken glass from a skylight, *La Nona Hora*, 1999. Is this the result of unpredictable natural forces, striking at random, or divine intervention? In the first instance, it is a case of Cattelan himself

casting the first stone in a reaction against the church as institution and authority. [The title *La Nona Hora* - the ninth hour - refers to the time at which the crucified Christ cries out, "My God, my God, why have you forsaken me?" and underscores the mordant tone of Cattelan's work.]

A kneeling Adolf Hitler with his hands folded in prayer is scaled down to the size of a ten-year-old boy, *Him*, 2001. He stands alone in a vast exhibition space, looking utterly vulnerable and innocent. Besides sparking conflicting feelings, the piece raises the question of forgiveness, in relation both to the historical figure and the artist who so blithely thrusts the quintessence of evil and demagoguery into our visual field. Art may not be able to change the world but it can do its bit to ensure that certain issues are discussed.

In 1998 the work *Untitled* an actor wearing an oversized styrofoam head of the ageing iconic artist, Picasso, ranged about the foyer of one of the world's biggest museums of modern art, greeting visitors. A teasing provocation of visitor expectations while nicely capturing Picasso as the archetypal career-conscious artist with a genius for creating art and for controlling his own public image. An underscoring of the need for the artist to be the performer of his own caricatured persona. [PKE]

DK

I en overvældende vandalistisk gestus har den norske kunstner Gardar Eide Einarsson fyldt hele vægge på Karrieres toiletter med bred, sort tuschstreg.

Det ene forbillede for værket er den traditionelle tuschgraffiti på en hvid væg på toilettet på en bar. En oprørsk handling, en markering af, at man har været der, og et stykke hærværk så vidt som barens ejer nok helst havde været det foruden. Den anden inspiration til værket er det ensfarvede kæmpemaleri, modernismens favoritformat, monokromen. Monokromen handler om en tidslig og fysisk oplevelse, fordi den er for stor til, at man kan se den fra et sted og på en gang. Den oplevelse var tænkt som en frisættelse af beskueren, men kan også opleves som overvældende og angstprovokerende. Når man taler om vandalisme og monokromer, er det bemærkelsesværdigt, at kunstneren Barnett Newmans malerier, som er blandt kunsthistoriens flotteste og mest berømte monokromer, statistisk set er nogle af de kunstværker, der oftest er blevet vandaliseret.

I Gardar Eide Einarssons værker er det de to billedverdener, som mødes. Graffiti, skaterkultur, hardcore typografi og erfaringen fra gaden støder sammen med den moderne kunsts enkelhed og stramhed. Formen af en kube, som i den minimalistiske skulpturs udtryk ville være lavet i en hvid metalramme à la Sol Lewitt eller i bukket metal à la Donald Judd, bliver hos Einarsson til et bur af trådhegn. Det er ikke længere en abstrakt overvejelse om form og perception, men en konkret oplevelse af fysisk kontrol i form af indespærring.

Einarsson synes at sige, at ulydighedshandlinger som at bruge offentlige skulpturer som skateboardbane eller at tegne en tuschgraffiti på det offentlige toilet, faktisk er et forsvar imod en form for undertrykkelse. De hvide vægge, som han angriber med tuschen, udgør en normal i vores samfund, en neutral grund. Ved at kopiere denne normal bare med modsat fortegn - sort i stedet for hvidt, tusch i stedet for malerrulle - viser Einarsson, at selve ideen om en normal, og måden, den ide dominerer alt andet, har en del til fælles med det mest maniske vanvid.

Som Einarsson formulerer det skriftligt i et andet værk:

- 1) THOSE WHO AGREE WITH YOU ARE INSANE
- 2) THOSE WHO DO NOT AGREE WITH YOU ARE IN POWER

- 1) SOME OF THOSE IN POWER ARE INSANE
- 2) AND THEY ARE RIGHT

Uden titel [Those in Power], 2004

[NH]

Gardar Eide Einarsson [*1976] Norge

XXL Bathroom

...

marker, and a piece of wanton destruction insofar as it is something the bar owner could happily have done without. The other inspiration for the work is the giant single colour painting - modernism's favourite format - the monochrome. The monochrome is about temporal and spatial experience inasmuch as it is too large to be viewed from one vantage point and all at once. The viewing experience was conceived as one that grants the spectator autonomy, but some find it overwhelming and angst-provoking. And on the topic of vandalism and monochromes, it is worth noting that paintings by the artist Barnett Newman, which are among the most dazzling and famous monochromes in art history, are also, statistically, those most prone to vandalism.

In Gardar Eide Einarsson's works, it is these two visual worlds that intersect. Graffiti, skater culture, hardcore typography and street experience collide with modern art's simplicity and stringency. The shape of a cube, which in the minimalist sculpture's idiom would be in a white metal frame à la Sol De Witt or in bent metal à la Donald Judd, is articulated, in Einarsson's version, as a cage of wire fencing. No longer an abstract reflection of form and perception, it becomes a concrete experience of physical control in the form of confinement.

Einarsson seems to be saying that acts of disobedience such as using public sculptures as skateboard ramps or scrawling felt pen graffiti on public toilet walls may be a protest against what is perceived as oppression. The white walls that he took to with a pen are 'normal' in our society, a neutral ground. By imitating 'normalcy', albeit in an inverted form - black instead of white, felt pen instead of paint roller - Einarsson shows that the very notion of 'normal', and the way that idea dominates everything else, has a lot in common with extreme mania.

As Einarsson formulates it in another work:

- 1) THOSE WHO AGREE WITH YOU ARE INSANE
- 2) THOSE WHO DO NOT AGREE WITH YOU ARE IN POWER

- 1) SOME OF THOSE IN POWER ARE INSANE
- 2) AND THEY ARE RIGHT

Untitled [Those in Power], 2004

[NH]

UK

In a staggeringly vandalistic touch, the Norwegian artist Gardar Eide Einarsson has filled entire toilet walls at Karriere with broad, black felt pen strokes.

One model for the work is provided by conventional felt pen graffiti on white walls in bar toilets. An act of protest, a sort of 'I was here'

DK

Olafur Eliassons lysobjekter på Karriere er som smukke lysende øjne, der ser på dig. Dybe og lysende af farve og intensitet er de svære at få øjnene fra, når du først har fået kontakt. At beskue disse lamper er som at se sig selv se, bogstaveligt talt.

Eliasson er en af verdens mest betydningsfulde kunstnere inden for sit felt. Hans værker har basis i forskning af den menneskelige perception og sansning: Hvorledes tid, rum, farve, lys og sansning finder sted for os. At vi alle er i verden, i kraft af vore kroppe, og at vi med den forståelse kan få indsigt i vores tilstedeværelse i verden.

I den berømte installation på Tate Modern i 2003, The Weather Project, solbadede, mediterede og picnic'ede publikum i lyset fra en stor sol. Solen bestod af hundredvis af monofrekvenslamper placeret i en halvcirkel under et spejloft, der fordoblede lyseffekten og skabte en rund sol. Spejloftet gjorde samtidig publikum synlige for sig selv i værket, og en smule tåge i rummet samlede det hele i en fantastisk smuk og forførende helhed.

I The Weather Project var hele installationen af spejle, lamper og elektriske ledninger blotlagt på bagsiden af solen, og alle var inviteret til at forstå, hvorledes oplevelsen var konstrueret. Selvom ingen var i tvivl om, hvorvidt det var den rigtige sol, der oplyste rummet, skaber adgangen til værkets konstruktion en meget konkret vej til erkendelsen af sansningen. En forståelse af det, vi egentlig allerede kender og ved med vores kroppe. Dette går igen i Eliassons lysobjekter på Karriere. Lysobjekterne fungerer som lamper og passer som sådan til stedets funktion. De hænger over bordene, over baren og står i hver sin ende af lokalet. De vredne lameller, der skaber lampernes skærm, er beklædt med en folie af mikroskopiske prismatiske strukturer, som spejler rummet omkring sig. Du kan se dig selv og rummet omkring dig i dem. Men folien har også funktionen at bryde lysets bølger og vise dets farve. Således fungerer de både om dagen, når de er oplyst udefra af dagslys, og i mørke, når de oplyses indefra af elpærer. Dermed illustreres, hvorledes farve materialiserer sig, når lys kastes tilbage fra den og rammer vores nethinde.

Du kan med andre ord se dig selv se, når du ser ind i Eliassons lysobjekter - og det er et smukt syn. Prøv blot at se ind i øjnene på personen ved siden af dig. [PKE]

Olafur Eliasson:
National Career Lamp
[diameter 110 cm]

UK

Olafur Eliasson's light objects at Karriere resemble beautiful luminous eyes that are looking at you. Deep and brilliant in colour and intensity, they hold your gaze once you've spotted them. To look at these lamps is like seeing yourself see - literally.

Eliasson is one of the world's most significant artists within his field. His works are based around the research of human perception and sense cognition - how time, space, colour, light and sensation occur as phenomena for us. Heightening our awareness of the fact that it is through our bodies that we inhabit the world, and that through a better grasp of the nature of perception, we can gain insight into our existence in the world.

Olafur Eliasson
[*1967] Danmark

...

Local Career Lamp National Career Lamp International Career Lamp

In The Weather Project, Eliasson's renowned 2003 installation at Tate Modern, gallery-goers basked, meditated and picnicked in the light of a huge sun. This 'sun' consisted of hundreds of monofrequency lamps placed in a semi-circle under a mirrored ceiling - a feature that doubled the perception of the light effect, creating a round sun. It also made the public visible to themselves in the work and spurts of 'mist' in the space meant that it

presented as stunningly beautiful and captivating - a complete and cohesive work.

In The Weather Project, the whole installation's mirrors, lamps and electrical cables lay exposed on the reverse side of the artificial sun, and the visiting public were invited to wise up to how the effects had been produced. Even though no one was in any doubt as to whether it was the real sun they saw, access to the actual construction of the work opened up to a concrete, visual understanding of perception. An understanding of what we already 'know' and 'grasp' through our bodies. This feature is also present in Eliasson's light objects at Karriere. Acting as lamps and so fulfilling a functional role, they hang over the tables, over the bar and are sited at either end of Karriere. The twisted louvres that form the lampshades are clad with a foil of microscopic prismatic structures that reflect the surrounding space. You can see both yourself and the space around you reflected in them. But the foil's further function is to break light waves and display their colours, and it does so during the day when the lampshades are illuminated by daylight from the outside, and after dark when illuminated from within by electric light bulbs. The feature illustrates how colour materializes when light is reflected from it and strikes the retina.

In other words, then, you can see yourself see when you look into Eliasson's light objects - and it's a beautiful sight. Just take a look into the eyes of the person next to you. [PKE]

Olafur Eliasson:
 Local Career Lamp
 [diameter 70 cm, hvid / white]

International Career Lamp
 [diameter 240 cm, grøn / green]

Michael Elmgreen [*1961] Denmark
Ingar Dragset [*1969] Norway

...

Karriere

DK

Karrieres navn Karriere var ikke altid bare et navn. Først var det et kunstværk, der bestod af navnet og et skilt til barens vindue, hvor navnet stod skrevet med store, fede, lyserøde bogstaver. Det var kunstnerne Michael Elmgreen og Ingar Dragsets bidrag til den gang unavngivne projekt. Et af de første bidrag og et af de største, der siden har stået som overskrift for hele projektet.

Elmgreen & Dragsets værker fungerer ofte som gimmicks. På Louisiana har de lavet en udspringsvippe, der står i et af museets bedste rum med udsigt over Øresund og stikker ud gennem vinduet. På Statens Museum for Kunst har de forvandlet en udstillingssal til hospitalsstue og ved en kunstmesse i London i 2006 lavede de en tro kopi af deres galleris stand - komplet med værker, skrivebord og gallerist - ved siden af den rigtige stand.

Elmgreen & Dragsets værker er både diskrete og spektakulære. Diskrete idet de forestiller en genkendelig virkelighed, og spektakulære idet de er ekstremt omkostningsfulde, krævende og dominerende, specielt i betragtning af, hvor diskrete de er. En dobbelthed, bedst beskrevet i parrets betegnelse 'powerless structures', altså umuligheden i at blive hørt hvis man er i en position, hvor man ikke har nogen stemme. Vippen på Louisiana illustrerer, hvordan kunstinstitutionen iscenesætter en personlig frihed, som kun er tilsyneladende og forbeholdt andre. Rent konkret brydes løftet om en god flyvetur med vinduesglas-set, som forhindrer en i at 'springe ud'. Selvfølgelig af hensyn til ens egen sikkerhed og de andre gæsters, men ikke desto mindre. Hospitalsstuen på Statens Museum for Kunst og den falske galleristand er mere direkte i deres kritik af specifikke forhold inden for den statslige institution og markedsökonomien. Fælles for værkerne er dog, at de lægger sig i forlængelse af en lang tradition for at kritisere institutionen som magtstruktur.

Værket Karriere ligeså. Det peger på det faktum, at baren også er en institution og en magtstruktur inden for kunstverdenen. Det er dér, kunstnere skaber kontakter og fremmer deres personlige karrierer, men det er også dér, nogle grupper af kunstnere bliver hængt af. For eksempel har mange kvindelige kunstnere gennem tiden følt sig uvelkomne på de mandlige kunstneres stamværtshuse, hvor tonen var barsk. Det er den ikke på Karriere Bar, og for øvrigt fik baren sit navn, før den overhovedet var åbnet, og tonen slået an. Elmgreen & Dragsets værk er en kritik på forhånd, en kritik, som kom til at definere den institution, den kritiserede. Måske et forsøg på at gøre institutionen kritisk eller kritikken til en institution. Svært at sige, men en ting er sikkert, hvis man navngiver en hund, tilhører den en for evigt.

Tillykke, Elmgreen & Dragset med Karriere Bar. [NH]

UK

Karriere's name Karriere did not begin merely as a name. Initially it was an artwork which consisted of the name and a sign for the bar window on which the name was inscribed in big chunky pink letters. This was the contribution of the artists Michael Elmgreen & Ingar Dragset to the then unnamed enterprise. One of the first contributions and one of the most significant, which has since supplied the overarching name for the entire project.

Elmgreen & Dragset's works often act as gimmicks. At the Louisiana Museum of Modern Art in Humlebæk, just north of Copenhagen, the duo have created a diving board - projecting out through the window - in one of the museum's best spaces overlooking the Sound. At the Danish National Gallery they transformed an exhibition floor into a hospital ward and at a London art fair in 2006, they constructed a full-scale replica of their gallery's stand - complete with artworks, desk and gallerist - set next to the original stand.

Elmgreen & Dragset's works are at once both muted and spectacular. Muted because they depict a familiar reality and spectacular because they are extremely costly, demanding and eye-catching - especially considering how muted they are. This dual aspect is encapsulated in the duo's term 'powerless structures', which denotes the impossibility of being heard if you occupy a position where you have no voice. The diving board at Louisiana illustrates how the art institution stages a personal freedom which is only apparent and reserved to others. In concrete terms, the window's glazing that prevents you from 'jumping out' destroys the promised flip off the diving board. Naturally, it's for your own protection and that of other visitors, but the promise is destroyed all the same. The hospital ward at the Danish National Gallery and the fake gallery stand are more direct in their criticism of specific aspects of the institution of the state and of the market economy. The works share the feature of being the continuation of a long tradition of critiques of institutions as power structures.

So too with the work Karriere. It highlights the fact that the bar is an institution and a power structure in the art world: a venue where contacts are made among artists and personal careers promoted, but also a location where certain artist constituencies are cold-shouldered. Historically, many women artists, for example, have felt unwelcome at the pubs where male artists gather: The tone was frequently arrogant. This is not the case at Karriere Bar, and besides the bar received its name before opening, so no tone had been established. Elmgreen & Dragset's piece is a pre-emptive critique that feeds into the self-definition of the institution it criticizes. An attempt, perhaps, to make the institution self-critical or indeed synonymous with the critique. Difficult to say, but one thing is for sure: give a dog a name and it sticks.

Congrats on Karriere Bar, Elmgreen & Dragset! [NH]

Ceal Floyer [*1968] Karachi, Pakistan

...

Stable

DK

Ceal Floyer slog igennem i midten af 90'erne med en række neo-konceptualistiske værker, som skilte sig ud ved kun at bruge det umiddelbart forhåndenværende. Hvor det normale forhold i samtidskunsten er, at jo enklere det ser ud, jo mere teknisk kompliceret er det, er Ceal Floyers værker ofte så enkle, at man kunne lave dem selv. Noget andet, der skilte Floyer ud, men som måske først udviklede sig hen ad vejen, var, at hun med disse midler og inden for den strengeste enkelheds grænser skildrede en anden følelsesmæssig kompleksitet end den, man normalt finder inden for konceptkunsten. Måske fordi konceptkunsten traditionelt set har været lidt af et mandefag.

Floyers bidrag til Karriere tager form af en diskret intervention i forbindelse med bordene i restauranten. Floyer har lagt ølbrikker under bordbenene, som man gør, når bordet vipper, bortset fra at hun har lagt samme antal brikker under alle fire hjørner. Dermed går handlingen fra at være et forsøg på at reparere et vippende bord til et forsøg på at hæve bordet, hvilket ølbrikker selvsagt ikke er det mest effektive til. Floyers mål er dog heller ikke

Ceal Floyer: Stable
[hvide ølbrikker / white beer mats]

at hæve bordet, men snarere at beskrive forskellen mellem snarrådigheden i forhold til at reparere på noget defekt og så ubehjælpomheden med hensyn til at få noget i vejret.

På en udstilling i Berlin i 2005 viste Floyer værkerne Till I get it right og Apollinaris, som var en sampling af en sang af countrysangerinden Tammy Wynette, der gentog "I'll just keep on / till I get it right" og så en video af bobler, der skyder op fra et glas mineralvand. I samplingen havde Floyer slettet det "falling in love", der skulle have været mellem "I'll just keep on" og "till I get it right", måske fordi Wynettes stemme fortalte historien i forvejen. Og fordi det ikke handler om uheldelig kærlighed, men mere generelt om en handling, der balancerer mellem afværgelsen af en ulykke og forhåbningen om noget bedre, mellem fald og flugt. Ligesom det, der sker under bordet på Karriere. [NH]

UK

Ceal Floyer rose to prominence in the mid 1990s with a series of neo-conceptualist works that were particularly eye-catching by reason of their reliance on the materials that were to hand. While the norm in contemporary art is that the simpler it looks, the more technically complex it is, Ceal Floyer's works are often so simple that you could make them yourself. Another distinguishing feature, and perhaps one that developed only gradually, is that in spite of the ordinariness of the materials and the constraints of stringent simplicity, the artist manages to convey an emotional complexity not normally encountered in conceptual art. Perhaps because conceptual art has traditionally been something of a male domain.

Floyer's contribution to Karriere takes the form of a low-key intervention that interacts with the tables in the restaurant. Floyer has placed beer mats under the table legs as you would to steady a wobbly table, except that she has placed the same number of mats under all four legs. The result is that the intervention, instead of being an attempt to stop the table rocking, becomes a bid to raise the table level, and beer mats are hardly the most effective way of achieving this. Raising the table, however, is not what she's up to. She is describing the difference between resourcefulness in the remedying of a defect and ineffectuality in seeking to raise the level of something.

At an exhibition in Berlin in 2005, Floyer displayed the works Till I get it right and Apollinaris - a sampling of lyrics composed by the country singer Tammy Wynette. The song's lines "I'll just keep on / till I get it right" were accompanied by a video of bubbles shooting upwards in a glass of mineral water. In the sampling Floyer had deleted "falling in love", which comes between "I'll just keep on" and "till I get it right", perhaps because Wynette's voice has already said it all. And because it's not about an unhappy love relationship but more generally about an act poised between fending off disaster and hoping for something better, between fall and flight. Like the situation beneath the table at Karriere. [NH]

DK

'Contemporary Art & Social Life' hedder undertitlen på Karriere, og det er netop i dette felt, at FOS agerer som kunstner med sit begreb 'Social Design'. Begrebet danner den overordnede ramme for de 'platforme', som FOS udfolder, hvori han integrerer alt fra designobjekter, performances, musik, foredrag - og skrald. Til Karriere er FOS' bidrag et stykke brugskunst: spiseborde og små kaffeborde. Ud fra et roterende farvehjul er farvevalget af spisebordene tilfældigt fastlagt - for målet er ikke skønhed og harmoni i et farvejusteret møblement, men tværtimod et ønske om diversitet. Generelt for udformningen af hans design er en gentagelse af en figur eller et modul, som kombineres i forskudte forløb. Men han er ikke designer i traditionel forstand. Hans møbler er egentlig ikke så funktionelle, og hans design har en klodsethed over sig. FOS' design skaber en friktion, dér hvor traditionelt design stræber mod det gnidningsløse. Det er en skævhed i det vante, der fører til en lidt løsere og friere omgangstone. Hans design balancerer mellem det stramme og det rå [for eksempel de små kaffebordes spejlblanke rene linjer og den rå betonklump], og mellem det genkendelige og det fremmedartede.

At æstetik og det sociale hænger uløseligt sammen, er en grundantagelse hos FOS. Han er dels optaget af, hvordan vi som individer ubevidst er styret af strukturer, som skabes af markedet [for eksempel de rum, vi er omgivet af], dels af den sociale faktor i mødet mellem individer, som ikke kan kontrolleres. Som han siger: "Den bedste kok er ikke ensbetydende med, at det bliver en god middag!" - der er altid noget ukontrollerbart på færde mellem mennesker. FOS' design kiler sig ind imellem disse to poler: At give æstetisk form til den sociale situation, og dermed være med til at styre den i en anden retning, er i bund og grund FOS' projekt. De enkelte brugsgenstande skal ikke opfattes som en afsluttet form, men som værende del af en social akkumulerende situation. Målet i denne proces er ikke konkret defineret, det er selve processen i sig selv, der er interessant. At nedfælde nogle anderledes sociale idéer i det æstetiske materiale, det er 'Social Design'. [MKT]

UK

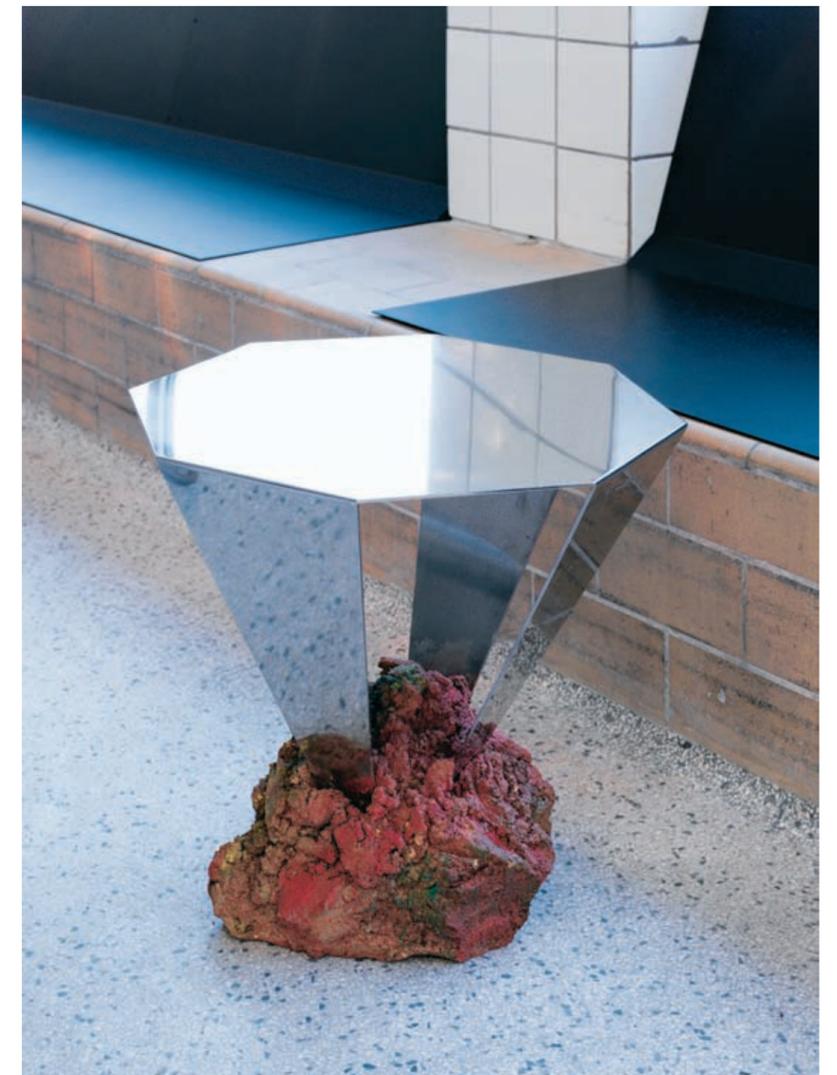
'Contemporary Art & Social Life' is Karriere's subtitle, and one designating a focus that clearly overlaps and resonates with FOS's notion of 'Social Design'. The concept provides the overarching framework for the platforms that FOS devises and into which everything from design objects, performances, music, talks, and rubbish is integrated. FOS's contribution to Karriere is a piece of art design: dining tables and small coffee tables. The colours of the dining tables were chosen randomly, using a rotating colour wheel - for the aim is not beauty and harmony in tonally matched furnishings but, on the contrary, diversity. A pervasive trait informing his designs is the serial repetition of a figure or a module, combined in displaced progressions. But he is not a designer in the traditional sense. His furniture isn't really all that functional and his designs have a touch of clunkiness. Where traditional designs strive for harmony, FOS's designs create friction. His injection of off-kilterness into the everyday realm frees up human interaction. His designs are poised between the stringent and the gritty [for example, the small coffee tables' shiny clean lines and the raw concrete] and between the recognizable and otherness.

That aesthetics and sociality are inextricably entwined is one of his key assumptions. In part, he is interested in how, as individuals, we are unconsciously driven by structures that are created by the market [for example, the spaces that surround us] and in part by the social factor in encounters between individuals that elude control. As he puts it: "The best chef is no guarantee of a good dinner party" - there is always something unpredictable in play between people. FOS's design inhabits the intersection between two poles: the conferral of aesthetic form on a social situation and the degree of impact so doing might have in leading it in a different direction. This is essentially FOS's project. The individual utility articles should therefore not be regarded as complete in themselves but as elements in what FOS calls a 'socially accumulated situation'. The aim in this process is not concretely defined; it's the process itself that is of interest. The encapsulation of off-centre social ideas in an aesthetic material - that's 'Social Design'. [MKT]

FOS [*1970] Denmark

...

FOS
[borde af stål, træ, jern, lak, beton og linoleum / tables of steel, iron, wood, lacquer, cement] >>

DK

Som flere andre af Karrieres kunstnere skaber Alicia Framis ikke kunst i helt traditionel forstand. Hun skaber projekter. Som kunstner sætter Framis spørgsmålstegn ved den måde, vi har organiseret vores samfund på - arkitektonisk, socialt og økonomisk. Det er samfundets udsatte, de socialt ekskluderede, der har Framis' interesse: lige fra voldsramte kvinder til ensomme, søvnløse - og rygere. Med konkrete og anderledes forslag til løsningen af nogle af disse moderne problemstillinger er Framis definitionen på en samtidskunstner, der opbyrder en traditionel værktøjspraksis. Et helt centralt element af Framis' praksis er at tænke i anderledes strategier. Hvad er det for nogle rum, vi skaber omkring os? Og hvad fortæller de egentlig om os? Vores dødsangst for eksempel, der udtrykkes ved at placere de svage og døde på steder langt væk fra det levede liv. Med sine 'Remix Buildings' forenede hun derfor bygninger og koncepter, vi ellers normalt holder skarpt adskilt: en biograf og et hospital, eller en 'kirkegård' placeret ved metrostationernes reklameskilte, hvor urnerne og folks navne dannede en anderledes æstetisk baggrund midt i et socialt trafiknet. På den måde gentænker hun sociale strukturer, i et forsøg på at pege på alternative muligheder for indretningen af samfundet.

Topaktuelle sociale problematikker som racisme, vold og borgeres sikkerhed bearbejder Framis på uhøjtidelige og kreative måder. Har for eksempel den klassiske demonstration med mennesker samlet på en plads med bannere, stadig en aktivt forandrende effekt? Framis' måske mest omtalte projekt var netop gentænkningen af demonstrationen. Framis havde hørt om et særligt område i Berlin, som mørke kvinder ikke kunne passere uden at føle sig truet af racister med bidske hunde. Som en kritisk kommentar til kvinders generelle udsathed, skabte hun derfor en hel bidsikker tøjkollektion - lige fra en burka til et klassisk Chanel-suit - i et nyt og særligt stærkt materiale. Kollektionen blev kaldt Anti_dog og blev lanceret som en demonstration, hvor mørke kvinder iført tøjet 'demonstrerede' i flere europæiske hovedstæder - bl.a. blev det vist på podiet i Paris under modeugen.

Til Karriere har Framis oprettet en fond kaldet Karriere Grant. Hver gang en gæst køber en lille hurtig øl, går 7% af overskuddet til Karriere Grant. Øllen serveres i et særligt designet glas, som signalerer formålet med øllen. Idéen bag fonden er at bruge noget af det pengeoverskud, der genereres i en bar, til at donere penge til særligt trængende personer. Det vil sige, at man kan gå i byen og drikke øl - og alligevel vågne med en god smag i munden (!). Pengene vil blive uddelt én gang årligt, og på Karrieres hjemmeside vil man kunne indsende forslag til hvad eller hvem, pengene skal doneres til - www.karrierebar.com/karrieregrant/ [MKT]

Alicia Framis: Karriere Grant
[glass design af Alex Prieto]

UK

In common with other of Karriere's artists, Alicia Framis does not create art in a wholly traditional sense. She creates projects. As an artist, Framis brings up questions about the way in which society is organized - architecturally, socially and economically. It is society's vulnerable members, the socially excluded, that Framis zeroes in on: from battered women to the lonely, insomniacs - and smokers. Offering specific, offbeat proposals for the solution of some of these modern-day issues, Framis is the epitome of the contemporary artist who cuts loose from traditional conceptions of artistic practice. A key element in Framis' practice is to think in terms of alternative strategies. What are the spaces we create around us? And what, ultimately, do they say about us? About our fear of death, for instance, manifest in the way in which we site the weak and the dead at some considerable distance from lived life. With her Remix Buildings, she brought together buildings and notions that we normally keep well apart: a cinema and a hospital, or a 'cemetery' placed next to the metro stations' commercial signage, with urns and people's names delivering a different sort of aesthetic context at a busy intersection. With this approach, she rethinks social structures, in an attempt to point up alternative possibilities for the design of society, addressing hot button issues such as racism, violence and the safety of citizens, not ponderously but creatively. Questioning, for instance, whether the conventional demo, where people gather in a civic space brandishing banners, remains an actively transformative force. Framis' most talked-about project is perhaps her reconceiving of the idea of a public demonstration. Framis had heard of a district in Berlin through which dark-skinned women could not pass without fear of racists accompanied by their fierce dogs. As a critical comment on women's vulnerability in general she created an entire revolutionary bite-proof clothes collection - from burkas to classic Chanel suits - in a new high-strength fabric. The collection, called anti_dog, was launched as a demonstration, with dark-skinned women donning it and demonstrating in several European capitals. It even found its way onto the catwalk during the Paris Fashion Week.

For Karriere, Framis has set up a foundation called Karriere Grant. Every time a guest buys a quick beer, seven percent of the profit goes to Karriere Grant. The beer is served in custom-made glasses that announce the idea behind it. The foundation uses some of the bar's profits to benefit the destitute. Consequently, you can go to town and drink beer - and yet still wake up the next morning with a pleasant taste in your mouth. The money will be distributed once a year, and from Karriere's website you can submit suggestions as to what or to whom the money should be donated - www.karrierebar.com/karrieregrant/ [MKT]

Syv procent af fortjenesten på salget af øllen 'sving' går til Karriere Grant.

Karriere Grant uddeles til personer eller organisationer på Vesterbro. Du bedes venligst forslår hvem der skal modtage legatet. Send forslag til karrieregrant@karrierebar.com eller indsend via vores hjemmeside www.karrierebar.com/karrieregrant/

Legatet uddeles af kunstneren Alicia Framis en gang om året på baggrund af indsendte forslag.

Karriere Grant er et kunstværk af Alicia Framis.

KARRIERE GRANT 07% OFF

Seven per cent of the profit made on the sale of 'sving' beer goes to Karriere Grant.

Karriere Grant is awarded to individuals and organizations in Vesterbro. Please send in your suggestions as to who the recipient of the grant should be to karrieregrant@karrierebar.com or via our website at www.karrierebar.com/karrieregrant/

The grant is awarded once a year to one of the nominees by the artist Alicia Framis.

Karriere Grant is an artwork by Alicia Framis.

DK

Som en forskydning af barens facade ud på pladsen eller en prisme, i hvilken omgivelserne spejler sig og fragmenteres, bugter en væg af glas og stål sig midt igennem i Karrieres udeservering.

Skillevægge og rumopdelere er almindelige i offentlige rum og på restauranter, men de fungerer sjældent som Dan Grahams *Dividing Wall*. I stedet for lydabsorberende og uigennemskuelige materialer er Grahams væg lavet af reflekterende halvgennemskueligt og perforeret stål og glas. Det betyder, at man kan lytte igennem nogle paneler og se igennem andre, og se henholdsvis som man ser gennem et vindue, og som man ser gennem et kighul. Man kan dog aldrig undgå at se sig selv i den reflekterende overflade, mens man lytter, ser eller smugkigger.

Graham bruger skillevæggen som et medie, der bliver kommunikeret igennem, snarere end som en barriere, der skal stoppe kommunikationen. Hans brug af skillevægge udspringer af arbejdet med video i de tidlige 70'ere, som handlede om forholdet mellem publikum og performer. For eksempel *Two Consciousness Projections* [1972] hvor en mand foran et live publikum filmer en kvinde, der ser det, han filmer, direkte

på en monitor, de fortæller så på skift hinanden og publikum, hvad de ser. Senere begyndte Graham at bruge spejle på lignende måder i sit arbejde med at skabe anderledes rumligheder, som kunne sætte spørgsmålstegn ved de grænser, vi normalt navigerer efter.

Reflektionerne og de forskellige former for gennemskuelighed i panelerne foran Karriere bryder rummet op og forandrer afstande. Samtidig efterligner opstillingen af panelerne formen på tagkonstruktionen på den anden side af gaden, som en mere overlagt, tydelig spejling mellem alle de utydelige, labyrintiske spejlinger, man fanges i nede mellem bordene. De vigtigste grænser, som væggen rykker ved, er dog dem, Grahams værker altid rykker ved, grænsen mellem virkelighed og spejlbillede og mellem den, der ser, og den, der bliver set.

Dan Graham er en teoretisk funderet kunstner, men samtidig med, at hans værker rummer nogle avancerede overvejelser, bunder de altid i en konkret oplevelse, en undersøgelse af andre måder at være i rum, tid og social sammenhæng. Deri har Graham også dannet skole for en generation af yngre kunstnere, deriblandt Olafur Eliasson og Jeppe Hein. Netop fordi den konkrete oplevelse og den sociale sammenhæng er så vigtig, er nogle af Grahams mest spændende værker dem, der fungerer i praktiske sammenhænge. Således har han formgivet et multimedierum til en børnehave, et tag til en skateboardbane, et reflekterende glas-svømmebassin med indbygget akvarium og bar, en spejlende biograf, og nu altså en skillevæg på en udeservering på Vesterbro. [NH]

UK

Construable as a displacement of the bar's facade out onto the forecourt or as a prism in which the surroundings are mirrored and fragmented, a wall of glass and steel winds its way through Karrier's outside tables' area.

Dividing walls and room dividers are common in the public realm and in restaurants, but Dan Graham's *Dividing Wall* stands out from most. Instead of sound-absorbent and non-transparent materials, Graham's wall is constructed of reflecting, semi-transparent and perforated steel and glass. This means that you can listen through some panels and see through others, sometimes as though seeing through a window and at others as though through a peephole. But you can never escape the sight of your own reflection while listening, seeing or spying.

Graham uses the dividing wall as a medium for, rather than as a barrier to, communication. His use of dividing walls dates back to his video works from the early 1970s, focused around the relationship between audience and performer. An example is *Two Consciousness Projections* [1972] where, in front of a live audience, a man films a woman who sees what he is filming in real time on a monitor, whereupon they take turns to report to each other and the audience on what they see. Later Graham began to use mirrors in a similar way to create quirky spaces that set awry the boundaries we normally navigate by.

The reflections and various forms of transparency mediated by the panels fronting Karriere segregate space and alter distances. Moreover, the configuration of panels echoes the roof profile on the opposite side of the road, providing a clear-cut, crisp reflection amid all the kaleidoscopic, labyrinthine reflections you get caught in down among the tables. The most important boundaries disrupted by the wall remain those that Graham's work always throws into disarray - those between reality and reflections and between the one who sees and the one who is seen.

Graham is a theoretically sophisticated artist, but although his works are informed by rather abstruse reflections, they always result in a concrete experience, an exploration of alternative modes of being in space, time and social context. It is this feature that has led to his work being seen as paradigmatic for a generation of younger artists, among them Olafur Eliasson and Jeppe Hein. Precisely because the actual experience and the social context are so important, some of Graham's most compelling works are those sited in practical settings. He has designed, for instance, a multimedia space for a preschool, a roof for a skateboard ramp, a mirror-glazed swimming pool with built-in aquarium and bar, a reflective cinema and now, joining the tally, a dividing wall in an outdoor tables' area in Vesterbro. [NH]

Dan Graham: *Dividing Wall*
[to-vejs spejlglas, perforeret
rustfrit stål, træ / two-way
mirror glass, perforated
stainless steel, wood] >

Dan Graham
[*1942] USA

...

Dividing Wall

DK

Genbrug, økologi og kunst. For Tue Greenfort ligger denne kombination lige for - selv hans navn er styret af det grønne element. Greenfort er nemlig en hip, grøn økokunstner, der forsøger at pege på alternativer til den måde, vi forbruger og smider væk på. Hans primære fokus ligger ikke på resultat-orienterede løsningsmodeller, men på at finde andre muligheder for ressourcer, andre veje at gå, end de hurtigt profitorienterede, der sædvanligvis benyttes. Ligesom Saraceno, Tiravanija og Starling deltog Greenfort på dette års Sharjah Biennial 8, der havde den meget nutidige titel STILL LIFE - Art, Ecology and the Politics of Change. Det er netop dette område, som Greenfort er optaget af: Hvordan man som kunstner kan bidrage til at gøre opmærksom på [og komme med mulige løsninger til] verdens overforbrug, og natur- og forureningsproblemer.

Greenfort arbejder som regel altid stedsspecifikt med sine værker. Ud fra en grundig analyse af udstillingsstedet [historisk, socialt og økonomisk] forsøger han at finde mulige løsninger på nogle af de problematikker, han opdager undervejs. Greenfort deltog for eksempel i år på Skulptur Projekte Münster, hvor han med en kæmpe gyllespreder sprødte en kemikalie-opløsning ud over søen Aa for at synliggøre de problemer med vandforurening, som søen lider under. Et eksempel på en værkpraksis, hvor kunstneren ikke nødvendigvis skaber smukke objekter til verden, men i stedet bruger den æstetiske genre som et laboratorium for kreative undersøgelser af specifikke problemstillinger.

Tue Greenfort
[*1973] Denmark

...

Mobiles Trinkglaswerkstatt

Greenfort har til Karriere taget udgangspunkt i stedets funktion som café og bar, og har lavet værket Mobilt drikkeglas værksted: en glas-skæremaskine, der ved en simpel mekanisme kan om-danne vin- og spiritus-flasker til drikkeglas. Med maskinen skæres halsen af den tomme flaske, kanterne slibes, og vupti - et drikkeglas. Værket er en kritisk kommentar til det store forbrug af vand, der normalt går til i processen med at rense og forberede glas til genbrug. Greenfort vil på den måde spare vandet fra genbrugsprocessen og i stedet servere det som drikkevand til Karrieres gæster, for hvorfor ikke bare drikke direkte af flasken? De omdannede glas vil på den måde kunne benyttes af Karrieres vandtørstige gæster i sammenhæng med FOS og Balfelts heroinvandpumpe. [MKT]

UK

Recycling, ecology and art: a combination that sums up Tue Greenfort's commitment, and which is further reflected in his name. Greenfort, then, is a hip, green, eco-artist who strives to highlight alternatives to our 'use-and-throw-away' mentality. His primary focus is not result-oriented solutions but the search for other resources and options than the quick-buck approaches that tend to be the norm. Along with Saraceno, Tiravanija and Starling, Greenfort took part in this year's Sharjah Biennial 8, which sported the up-to-the-minute title STILL LIFE - Art, Ecology and the Politics of Change. A title that encapsulates Greenfort's focus: how can the artist contribute to highlighting [and helping solve] the world's overconsumption, in conjunction with environmental and pollution issues?

For the most part, Greenfort's works are site-specific. Beginning with a probing study of the exhibition site [historically, socially and economically], he seeks potential solutions to some of the problems he encounters along the way. For example, Greenfort took part this year in Skulptur Projekte Münster, where, by placing a huge liquid manure truck on a platform, and having it shoot jets of chemical solution into Lake Aa, he sought to highlight the problems of water pollution affecting the lake. This is an example of an artistic practice

DK

Nu virker det måske som en overdramatisering, at to tatoveringer skulle kunne ændre forholdet mellem venner eller endda mellem søskende, og spørgsmålet er også snarere, hvad det er for en slags ændring. 25/9 2007 i Berlin blev Jeppe og Lærke Hein tatoveret efter anvisninger af Douglas Gordon. De to tatoveringer består af to ord hver, fordelt på den måde, at der på inder-siden af Lærkes højre underarm nu står 'find me', mens der på ydersiden af Jeppe's højre underarm står 'as you.'. Ordernes placering gør, at der, når søskendeparret tager hinanden i hånden, dannes en sætning, som bliver een af to mulige: 'find me as you' eller 'as you find me'.

De to sætninger peger mod forhold, som er særligt udtalte mellem søskende, såsom genkendelse og identifikation, men også mod søskendeskabets uløselighed. Jeppe og Lærke bærer altså nu et ordspil, der handler om forholdet mellem dem og måske, måske ikke, får dem til at tænke mere efter eller passe ekstra på hinanden. Tatoveringer fungerer ofte som en synliggørelse af usynlige tilstande eller som et overgangsritual. Lærke konstaterede fra tatovørstolen: "Der ser I: jeg gør alt for min bror og hans karriere!" Det gør hun tydeligvis og har nu nok en forventning om, at det bliver gengældt.

Mærkningen af kroppen, når den er permanent som en tatovering, er en besværgelse, et løfte og et ønske, men også et vidne om tvivl. Gordons egen første tatovering er et lille 'Trust Me', og som Gordon selv spørger, hvem har så brug for at skrive det på sin skulder. Gordon har siden lavet mange tatoveringer, både på sig selv og andre. Som Three Inches [Black], en tatovering af en mands pegefingertip fra spidsen og tre inches ind, svarende til den tilladte maksimumlængde på lommeknive i Gordons kvarter i Glasgow, og til afstanden fra kroppens overflade ind til hjertet. Den tatovering handler om nærhed mellem mennesker som noget på een gang volde-ligt, smukt og farligt.

Douglas Gordon:
Some Words Between Children
[tatovering / tattoo] >>

Douglas Gordon
[*1966] Glasgow

...

Some Words Between Children

Gordon beskriver sin kunstneriske interesse i denne nærhed, som en vekslen mellem ungdommelig voyeurisme og moden sadisme. Det vil sige en vekslen mellem at ville gennemskue og vide alt og så at ville overskride alene for overskridelsens skyld. Det at tatovere en anden person, også når denne går frivilligt med til det, ligger i denne gråzone, og adspurgt om han havde et personligt forhold til den mand, der fik tatoveringen Three Inches, svarer Gordon da også kort: "Det har jeg i hvert fald nu!" Således nu også til Lærke og Jeppe Hein og til Karriere. [NH]

UK

It might very well sound like hyperbole to say that two tattoos have the potential to change the relationship between two friends or even between siblings, and it raises the question of what kind of change that might be. In Berlin on 25 September 2007, Jeppe and Lærke Hein were tattooed by Douglas Gordon. Each tattoo consists of two words, so coupled that the inscription on the inner side of Lærke's right forearm reads find me, while that on the outer side of Jeppe's right forearm reads as you. The siting of the words means that when the sibling pair join hands one of two sentences is formed: find me as you or as you find me.

These two sentences point up relationship features that are particularly salient between siblings - recognition and identification, for example, but also the indissolubility of the sibling tie. Jeppe and Lærke are now the bearers of a play on words that has to do with their relationship and which may, or may not, cause them to reflect on it a bit more, or look out for each other. Tattoos often function as the visible expression of something invisible or a rite of passage. From the tattooing chair, Lærke exclaimed, punningly: "You see! There's nothing I won't do for my brother and his 'carrière'!" Apparently not, and she probably expects it to be reciprocated.

The marking of the body, when it is as permanent as a tattoo, is a token, a promise and a wish, but it might also raise question marks. Gordon's own first tattoo was a diminutive 'Trust Me', and as Gordon himself says, who needs to have that inscribed on his shoulder? Since then, Gordon has since done many tattoos, both on himself and on others. One example is Three Inches [Black], a man's index finger tattooed black from its tip and three inches in, which is the permitted maximum length of a penknife in Gordon's Glasgow neighbourhood, and also the distance from the surface of the body to the heart. That tattoo is about intimacy between people as something at once violent, beautiful and dangerous.

Gordon describes this artistic interest in intimacy as an oscillation between youthful voyeurism and mature sadism. Which is to say a flip-flopping between wanting to see through and know everything and wanting to be transgressive just for the sake of it. To tattoo someone, even when it is the tattooee's own choice, lies in this grey area. And when asked whether he had a personal relationship with the man who received the Three Inches tattoo Gordon brusquely replies, "Well, I have now!" As he also has with Lærke and Jeppe and with Karriere now. [NH]

DK

Den svenske kunstner Carl Michael von Hausswolff har ved sit aktive virke som komponist og billedkunstner gennem snart tre årtier etableret sig som en af de væsentligste nordiske samtids-kunstnere. Hans arbejde er vanskeligt at afgrænse og kategorisere, da han beskæftiger sig med en bred vifte af kunstneriske udtryk fra eksperimentel musik, live-performance og happenings, til installationskunst. Hausswolff arbejder inden for de fleste medier, herunder både fotografi, video, lyd og skulpturel installation, som ofte kombineres i større installationer, og kuraterer derudover med jævne mellemrum også udstillinger for museer og institutioner.

Uanset medie eller udtryksform kan Carl Michael von Hausswolffs arbejde beskrives som en undersøgelse af rum, arkitektur og territorier, og stiller spørgsmål ved de sociale konventioner for vor opfattelse af den omgivende virkelighed og fysiske verden. Et hovedværk i hans produktion er den virtuelle stat *Kingdoms of Elgaland-Vargaland*, blev oprettet i 1992 i samarbejde med kunstnerkollegaen Leif Elggren. Værket, og staten, der både har flag, nationalhymne og ministerier, er under fortsat udvikling gennem bl.a. etablering af ambassader rundt omkring i verden og udstedelse af pas til nye borgere, der ansøger om statsborgerskab. Kongedømmerne består af grænseterritorier - mellem eksisterende nationer såvel som digitale zoner på nettet og mere mentale 'rum' som 'Utopia', 'drømmeland' etc. ... Denne konceptuelle opfattelse af grænser og territorier, fysiske såvel som immaterielle, er beskrivende for Hausswolffs kunstneriske arbejde, og han har således i en række værker og større projekter også arbejdet med muligheden for kommunikation med afdøde mennesker gennem elektroniske frekvenser og statisk støj. Han er ikke nødvendigvis optaget af at påvise dette fænomen, men i højere grad at insistere på at holde muligheden åben.

Lyd og elektroniske frekvenser er Carl Michael von Hausswolffs foretrukne materiale. Han anvender kontaktmikrofoner, tonegeneratorer, oscilloskoper, radio og radar, samt andet elektronisk udstyr i sine intuitive studier af elektricitet og frekvenser og deres kommunikative potentiale. Ved bl.a. at koble sig op på elnetværker i bygninger modtager og registrerer han frekvenser og lydinterferencer i de arkitektoniske strukturer og rum, som siden bearbejdes og sendes ud som visuelle og auditive projektioner. Hans installationer får på denne måde en rumlig såvel som skulpturel og visuel kvalitet, der minder om en teknisk videnskabelig forskningsfacilitet. Lyd, elektricitet og radiobølger får en fysisk tilstedeværelse og en æstetisk elegance og skønhed. Hans værker konfronterer beskueren med de på samme tid konstruktive og destruktive egenskaber ved lyd, hvilket er tydeligt i værket *Parasitic Electronic Seance*, et værk, han første gang præsenterede i 1997, og som fortsat realiseres i nye versioner. Hausswolff materialiserer og visualiserer fænomener, der ligger på grænsen af, hvad vore sanser kan opfatte, og således også handler om begrænsninger for den menneskelige bevidsthed. Omdrejningspunktet er en udforskning af grænserne mellem de fysiske og immaterielle strukturer og den (mulige) betydning, vi aflæser eller tillægger rummet i en given situation. [JNJ]

UK

Carl Michael von Hausswolff has worked both as a composer and a visual artist for almost three decades. Since he works with a broad spectrum of artistic media, from experimental music, through live performance and happenings, to installation art, his work is hard to define and categorize. Hausswolff works with most artistic mediums including photography, video, sound and sculptural installations, often combined in large-scale installations, as well as regularly curating exhibitions for museums and institutions.

Carl Michael von Hausswolff’s work can be described - irrespective of specific medium or genre - as an exploration of space, architecture and territories that questions the social conventions governing our conceptions of the reality in which we are set and the physical world. An important work in his production is the virtual state *Kingdoms of Elgaland-Vargaland*, which was established in 1992 in collaboration with fellow artist Leif Elggren. The work, and the state, which boasts a flag, national anthem and ministries, is still under development - currently setting up embassies around the world, and issuing passports to those seeking citizenship. Kingdoms consist of border territories - between existing nations as well as digital zones on the net - and distinctly mental ‘spaces’ such as ‘Utopia’, ‘Dreamland’ and so on. This conceptual notion of borders and territories, both physical and immaterial, is characteristic of Hausswolff’s oeuvre. Indeed, in a number of works and major projects he has explored the possibility of communication with the dead via electronic frequencies and radio static. It is not so much a case of his being intent on proving the existence of this phenomenon as to insist on keeping the possibility open.

Sound and electronic frequencies are Carl Michael von Hausswolff’s preferred materials. Using contact microphones, old tone generators, oscilloscopes and radar along with other electronic devices, von Hausswolff pursues intuitively driven studies of electricity and frequencies. He taps, for instance, into electrical circuits on buildings, receives and records the frequencies and static in the architectural structures and spaces that he modifies, circulating them as visual and auditory projections. As a result, his works acquire both spatial and sculptural/visual properties, taking on associations of a techno-scientific research facility. Sound, electricity and radio waves assume a physical presence and an aesthetic elegance and beauty. His works confront the spectator simultaneously with the constructive and destructive properties of sound. This is especially true of the piece *Parasitic Electronic Seance* - a work that was presented for the first time in 1997 and which continues to be realized in new versions. Hausswolff gives material and visual form to phenomena that touch the limits of what our senses are capable of registering, and so also addressed the limits of human consciousness. His work revolves around an exploration of the boundaries between physical and immaterial structures and the [potential] meanings we read off or into space in a given situation. [JNJ]

Jeppe Hein

[*1974] Denmark

...

Illusion for a Second

...

...

...

DK

Jeppe Hein er initiativtager og hovedperson bag Karriere og meget passende er det ham, der har lavet baren til stedet. Altså selve bardisken. Den er tolv meter lang og står midt i rummet. Stille og roligt bevæger bardisken sig fra side til side. Drinks og håndtasker flytter sig hele tiden en lille smule, og man bliver i tvivl; hva' pokker, har du taget min drink? Eller er jeg allerede blevet beruset?

Elementet af overraskelse er, som ofte med Heins værker, indgangen til værket. Dette kan medføre en decideret berusende effekt hos 'deltageren', og på den måde nedbryder Heins værker de normale afstande mellem folk, og mellem værk og beskuer.

Rummet, kunstværket og publikum er intimt forbundne i Heins værker. Med dette ligger hans praksis i forlængelse af udviklinger i skulpturbegrebet og den stedsspecifikke og konceptuelle kunst fra 1960'erne og frem. Det gør formsproget i Heins skulpturer også. Jeppe Hein arbejder med en lang række af materialer og former: vand, neon, ild, kugler, kuber - og det rene ingenting.

...

I værket *Invisible Labyrinth* [2005] går man rundt i et stort tomt museumsrum med en sensor i en slags hårbøjle på hovedet. Den vibrerer og indikerer, når man er stødt ind i labyrintens vægge. Herfra kan man skifte retning og finde vejen gennem det tomme lokale, mens man langsomt opbygger en forestilling om et rum. Værket er meget afslørende: Der er dem, der følger flokken, og så er der dem, der søger egne veje. Og så er der dem, der går deres vej, fordi der ikke er noget at se. Men det er de færreste, for det er sjovt at være i Heins værker. På den måde udfordrer Jeppe Hein kunsten og dens klassiske position som blot og bar dekoration. Især den traditionsbundne høflige distance mellem kunstværker og publikum, som vi kender fra museer og dyre gallerier, er han god til at nedbryde. Ligesom han i det offentlige rum aldrig lader sine værker stå som passive klumper på et torv.

På en galleriudstilling lod han en stor stålkuhle med sensor og motor rulle rundt i lokalet *360° Presence* [2002], jo flere gæster, desto mere bevægelse, og kuglen endte med at smadre vægge og stikkontakter, mens folk sprang rundt mellem hinanden. Først, da alle havde forladt rummet, blev kuglens bevægelser rolige. Værket er en præcis kommentar til den indbildte kontrol, vi tænker at have over kunsten og naturen.

Tilbage i baren på Karriere kan det også godt gå hen og blive lidt vildt, men vi kan glæde os over, at vi blot skal lære at flytte fødderne i takt til bevægelserne i baren, for at få rykket vores opfattelse af kunsten. [PKE]

UK

Jeppe Hein is the mastermind and leading force behind Karriere and, very appropriately, his artistic contribution is the bar counter itself. Twelve metres long and sitting at the heart of the space, the bar counter gently oscillates from side to side. Drinks and handbags are constantly sliding about a bit, causing slight bemusement: Hey! Have you just taken my drink? Or have I had a bit too much already?

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Jeppe Hein: Illusion for a second (poleret stål, motor / polished steel, motor) >>

DK

Er der noget, der kan virke skræmmende, er det en kunstner som Carsten Höller. For det første ved man aldrig, hvad han kan finde på at lave og udsætte dig for, for det andet er det ikke muligt at gå til hans værker på den distancerede måde, som vi er vænnet til med mere traditionel kunst - det vil sige via betragtning og refleksion. Höller kræver en anden form for nærvær: Han leger med dine sanser og forvirrer din krop. Når Höller inviterer til fernisering, er det som at komme til en fest, hvor man er usikker på, om værten har puttet LSD i punchen.

Höller er oprindeligt uddannet videnskabsmand, og har en uortodoks og fandenivoldsk tilgang til det at skabe kunst, som samtidig ikke begrænser sig til én særlig, genkendelig stil. Siden starten af 90'erne har Höller på den måde skabt røre i kunstendammen med sine tabubrydende, eksperimenterende og sanseforvirrende værker: Han har skabt værker til at dræbe og skade børn, roterende karruseller, som øjet dårligt kan opfatte, dobbeltværker, hvor hele udstillingen er gengivet to gange, eksperimenter med blinkende lys, der afsætter sig som en flimren i hjernen, og de kendte rutschebaner, der sidste år blev installeret i Tate Moderns turbinehal. Alt sammen for at skabe en følelse hos 'delta-geren' ['beskueren' er i forhold til Höllers kunst et forældet fænomen] af at komme ud af balance, ud af sync, med virkeligheden. En hjernedriller er han, Carsten Höller. Yderligere unddrager Höller sig med vilje en kategorisering, når han for eksempel slører sin identitet ved at arbejde under forskellige pseudonymer, som indtager forskellige moralske udgangspunkter; måske blot en lille forskydning til 'Karsten Höller', eller til en helt anden position som 'Baldo Hauser'.

Höllers værkpraksis er på den måde evigt foranderlig. Som en slags 'gal' videnskabsmand laver han fysiske eksperimenter med det evigt nysgerrige kunstpublikum. At Höllers interessefelt spænder fra insekter til sanseeksperimenter og afrikansk musik, gør ham ikke ligefrem lettere tilgængelig. Måske bliver det et orkester fra Congo, der besøger Karriere på foranledning af Höller? Måske bliver det briller, man kan tage på, som vender verden på hovedet [det syn, vi i 'virkeligheden' fødes med]? Måske noget helt andet. Med en kunstner som Höller er tvivlen altid et omdrejningspunkt, og man ved aldrig, hvad han har i ærmet til os denne gang. [MKT]

UK

If anyone has the power to challenge the viewer, it's an artist like Carsten Höller. To start with, you never know what he is going to surprise you with, and secondly, his art cannot be approached with a distanced eye as we are accustomed to do in the case of more traditional art - which is to say by looking and reflecting. Höller demands a different kind of engagement. He plays games with your senses and disorients your body. When Höller invites you to a private view it's like going to a party where you've not entirely sure whether the host has spiked the punch with LSD.

Höller is a scientist by training and has a reckless, unorthodox approach to art making, with no specific, recognizable style. Since the beginning

Carsten Höller [*1961] Germany

...

of the 1990s, Höller has accordingly fluttered the dovescotes with taboo breaking, experimental works that ad-dle the senses. He has created works with which to kill and maim children, fairground rides that are barely perceptible, 'double' installations, where the entire show is depicted twice, experiments with lights whose flickering is synchronized with the brain, and the stupendous slides that were installed in Tate Modern's Turbine Hall last year.

This is all aimed at creating in the 'participant' ['viewer' in Höller's terminology is an obsolete phenomenon] the sense of losing balance, losing sync, with reality. He's a tease, and no mistake, Carsten Höller. Moreover, Höller deliberately evades categorization by, for instance, disguising his identity. He has adopted a variety of pseudonyms - sometimes a mere orthographical variant like 'Karsten Höller', at others something different altogether like 'Baldo Hauser' - which align with a variety of moral stances. In consequence, Höller's artistic practice is forever mutating. Like a species of 'mad' scientist, he conducts physical experiments with an ever-fascinated art public. That Höller's spectrum of interests ranges from insects through experiments on the senses to African music doesn't exactly make him more straight-up and accessible. Perhaps he'll arrange for a band from Congo to show up at Karriere. Or perhaps it'll be goggles that invert the wearer's world [the upside-down vision we are in fact born with]. Or something else altogether. With an artist like Höller, mystification is always a key element and you never know what he has up his sleeve. [MKT]

Jesper Just

[*1974] Denmark
www.jesperjust.com

...

Some Draughty Window

DK

- Lille spejl på væggen der, hvem er den smukkeste på baren her?

Vi kender alle remsen, og selvom den ikke ender helt sådan, er den velkendt som undertekst til den scene, der ofte udspiller sig foran toiletspejlene i nattellivets restauranter og barer. Man tjekker sit udseende, spejler sine forventninger i ansigtets furer, retter på sine træk og gør sig klar til at træde ud fra rummet med facaden på plads. Måske har du fundet dig tilpas med det, du så, måske ville du hellere være en anden og mere?

Spejlet på et af Karrieres dametoiletter er magisk og levende som i et eventyr. En film begynder i spejlet med et øje, der kigger tilbage på dig. En person vågner som af en dvale og søger dit blik som vidne på sin eksistens og sine valg, i en fortælling om sløringer og forvandlinger og drømmerisk mod. Videoens fortælling finder sted på et offentligt toilet af den gammeldags velplejede slags med mes-singhåndtag og mahognidøre. Et rum af samme type

som dametoiletet på Karriere, der med sin opdeling i herre- og dametoilet skaber den overordnede kønslige ramme for fortællingen. Kombinationen af en trang kabine og en video forbinder sig imidlertid også til lignende rum i Istedgades små lumre sexbutikker og danner frirum for undersøgelser af køn, fantasi og liderlighed.

Jesper Just er en kunstner, der normalt viser sine værker i biograf-lignende rum; sorte bokse, hvor hans film kan nydes i et roligt og omslut-tende mørke, og man kan glemme verden udenfor for en stund. Den tekniske standard i hans produktioner tilsiger dette som passende ramme, og videoerne er fantastisk forførende med deres tindrende smukke billeder og patosfyldte musik. Der er en tydelig kærlighed til æstetikken hos nogle af Hollywoods største instruktører på billedsiden, men i fortællingerne bryder Just med de velkendte skemaer for fortællingen: idyl → konflikt og krise → kamp for reetablering af orden og harmoni, og en lykkelig slutning. Justs fortællinger har sjældent de store ydre bevægelser, men handler i stedet om at vælge og skabe muligheden for valg gennem konfrontationer og forløsninger af hengemte følelser og længsler. [PKE]

UK

- Mirror, mirror on the wall, who's the loveliest in this bar?

We all know the line and even though the story won't be enacted, it is arguably the subtext to a scene often played out before washroom mirrors in the city's restaurants and bars. You check your appearance, project your expectations into your reflection, compose

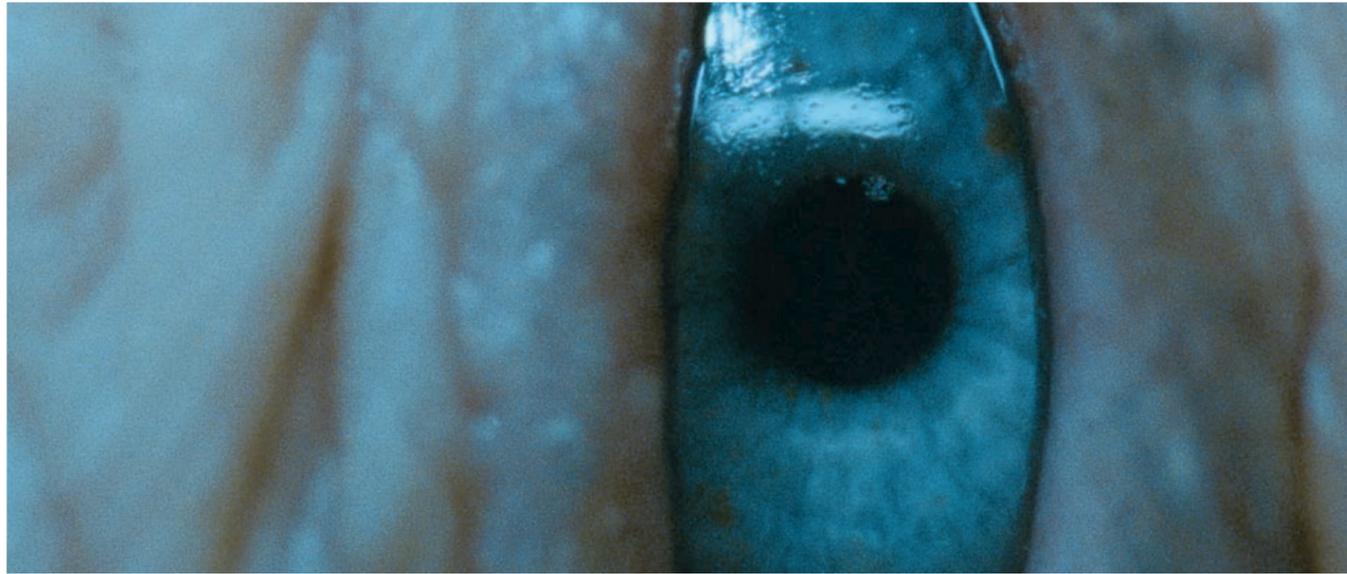
your features and prepare to leave the room with your façade intact. Perhaps you were happy with what you saw, perhaps you saw old age and death creeping up on you, and perhaps you'd rather be someone else...and more.

The mirror in the ladies at Karriere is as magical and vibrant as anything out of Snow White. A film begins in the mirror with an eye that looks back at you. An individual awakes as if from a trance and searches your gaze for affirmation of her existence and choices in a narrative about disguise and transformations and phantasmagorical grit.

The video's narrative plays out in a public washroom of the old fashioned, well-maintained sort, fitted with brass fixtures and mahogany doors. A space of the same type as that at Karriere whose separate gender washrooms create the overarching notion of gender as a setting for the narrative. The combination of a cramped cubicle and video connotes to the nearby sex shops and opens up a dreamscape zone for explorations of gender, fantasy and desire.

Jesper Just is an artist who usually shows his works in cinema-like spaces: black boxes where his films are enjoyed in a soft, enveloping darkness, the world outside forgotten for a while. The technical standard of his productions makes this an apt choice. The videos, with their dazzling images and pathos-filled music, are captivating in the extreme. A love for the aesthetics of some of Hollywood's most prominent directors is manifested in the images, but for the narratives, Just departs from the conventional schema: idyll → conflict and crisis → the struggle for the reinstatement of order and harmony and a happy ending. Not marked by significant external action, Just's stories are more about choosing and creating scope for choice through confronting and resolving buried feelings and yearnings. [PKE]

Jesper Just:
[Some Draughty Window](#)
[High res. video, spejl video, halvtreds procent spejl, HD player, sensor / high res. video, fifty percent mirror, HD player, sensor]

Jesper Just:
Some Draughty Window: stills

DK

Lilla lycra ladet med kropslig energi, aaaaaaaaaaaaaaaa!!! Som et indre lidenskabeligt kald manifesterer Netos værk og titel sig fysisk i rummet: en lilla kærlighedsrede til at ligge i, drømme i, tale i og bare være i. Som en parallelverden til karriereudvekslingen i barområdet vil Netos lounge kunne bruges til kontemplation - eller til at dyrke og opleve en anden form for fysisk nærvær end baren kan rumme.

At udfordre den kropslige tilstedeværelse i verden, og vores afhængighed af stabile orienteringsformer, er nogle af de ting, Neto udfordrer i sine værker. Ofte indtager han hele rummet med sine utrolige formationer af fyldte 'strømbebukser', der på en og samme tid er monstrose og altfavnende, og utrolig porøse og skrøbelige. Sådan en smuk, paradoksal iscenesættelse skabte Neto for eksempel i Panthéonkirken i Paris sidste år - en kæmpe installation med hængende pendulformede lycraskulpturer, der truede med deres tyngde og imponerede med deres elegance.

Neto skaber og tilbyder et alternativt sted, der balancerer mellem en kropslig og en åndelig dimension. Hans organiske 'arkitektur' skaber et krav om beskuerens medvirken og interagerer som altafgørende for at erkende værkets dimensioner. Som sidste år på Malmö Konsthall, hvor han med The Malmö Experience omdannede hele kunsthallen til en stor vibrerende erogen zone. For kroppen er ufravigelig i Netos værker: Ikke blot mimer de fysisk kroppens strukturer, og den indre biologi, men de afkræver samtidig en opmærksomhed på vores egen kropslighed i verden. Det skrøbelige lycramateriale danner en reference til huden, der på en og samme tid holder vores [kød]fyldte på plads, og samtidig er så sårbar. De små rifter, som lycraen efterhånden vil få, når værket benyttes, reparerer, som var de små snitsår i huden. På den måde antager Netos værker efterhånden karakter af et grundelement ved den menneskelige eksistens: livets forkrænkethed. [MKT]

UK

Purple Lycra charged with physical energy aaaaaaaaaaaaaaaa!!! Like a primal cry of passion, Neto's work and title manifests itself physically in space. A purple love-nest to lie in, dream in, talk in and simply be in. Offering a parallel world to the artistic shop talk in the bar area, Neto's lounge area will be suited to something more medita-

Ernesto Neto
[*1964] Brazil

...
aaaaaaaaaaaaaaaa!!!

tive - or for the cultivation and experience of other forms of physical presence than the bar space can accommodate.

Our physical presence in the world, and our dependence on constants in getting our bearings, these are some of the things Neto challenges in his works. He frequently corrals the entire space with his amazing formations of bloated 'tights' that are at once monstrous and all-encompassing and yet incredibly porous and fragile. Precisely this kind of ravishing, paradoxical staging of art was what Neto created at the Panthéon in Paris last year, with a large-scale installation comprising suspended pendulous Lycra sculptures - threatening in their visual weight and impressive in their elegance.

Neto creates and offers an alternative zone that is poised between the physical and the spiritual. His organic 'architecture' demands participation and interaction by the viewer, since such involvement is crucial to a full appreciation of the work's dimensions. The Malmö Experience, shown at Malmö Konsthall last year, where the entire exhibition space was turned into one vast vibrating erogenous zone, is a case in point. For the body is all-pervasive in Neto's works: not only do his pieces mimic the physical structure of the body and its inner biology, but they also demand that attention be given to our own physicality in the world. The delicate Lycra material connotes human skin, which, while containing our flesh, is so very vulnerable. The snags and riffs incurred by the Lycra over time, as a result of viewers' interaction with it, are repaired as were they cuts to the skin. Thus do Neto's works gradually take on the character of a basic condition of human existence: the body's corruptibility. [MKT]

DK

Petermans kunst er socialt engagerende og tager udgangspunkt i allestedsnærværende emner som genbrug, økologi, byudvikling og social integration.

Peterman har studeret i Chicago, og da han efter endt studietid ledte efter atelierplads fandt han Resource Center - en lokal non-profit miljø-uddannelsesorganisation på 61. Street i et udgrænset område af byen. Han begyndte at arbejde for organisationen samtidig med, at han fik atelier i et tidligere lagerlokale på stedet. Senere overtog han bygningen, og kun afbrudt af en brand i 2001 har han fastholdt sit engagement i området som kunstner og privatperson og har siden startet The Experimental Station, som støtter innovative kulturelle iværksættere i området.

Dan Peterman [*1960] USA

...

Udfordringerne i lokalområdet danner et praktisk grundlag for Petermans indgang til presserende globale emner: miljøproblemer, race- og klassefordomme og byudvikling. I et tidligt værk fra slutningen af 80'erne overdækkede han en udtjent VW-bus med komposteret jord, således at varmeafgivelse i komposteringsprocessen kunne holde bussen varm for områdets hjemløse gennem vinteren. Chicago Compost Shelter [1988]. Med genbrugsplastik har han skabt dansegulve Chicago Ground Cover [1997] og et tredive meter langt picnicbord til en offentlig park Running Table [1997], som viser plastikkens indbyggede egenskaber som materiale i transformation og bevægelse: her fra husholdningsaffald til nye objekter, til fælles brug og fornøjelse og et bidrag til debatten om skulpturer i offentligt rum.

Den politiske korrekthed til trods er der i Petermans værker en meget antiillusionistisk tone, der sigter mod konkrete løsninger og forsøg på at komme overens med vores fysiske påvirkning af omverdenen. [PKE]

UK

Dan Peterman is an artist whose work takes off from the ever-relevant issues of recycling, ecology, urban development and social integration.

Peterman has studied in Chicago, and when on completing his studies he began looking for a studio, he stumbled upon the Resource Center - a local non-profit recycling centre on 61st Street in an inner city area. He began working for the organization at the same time as setting up a studio in disused warehouse space there. Later he took over the whole building. Since then - barring an interruption caused by a fire in 2001 - he has maintained a commitment to the area both as an artist and as a private individual. Latterly, he has started The Experimental Station at the site, which supports innovative alternative start-ups locally.

The challenges in the neighbourhood deliver the practical setting for Peterman's involvement with pressing global topics: environmental issues, racial/class prejudices and urban development. In an early work from the late 1980s, he covered a decrepit old VW minibus with compost, the heat generated by the compost process keeping the bus heated for the local homeless in winter Chicago Compost Shelter [1988]. Using recycled plastic he has created dance floors Chicago Ground Cover [1997] and a thirty-metre long picnic table for a public park Running Table [1997] - items that showcase the inherent properties of plastic, a material that transforms and mutates, morphing domestic refuse into new objects for community use and enjoyment, and contributing to debates about the role of sculpture in the public realm.

For all their political correctness, Peterman's works bespeak a down-to-earthness that aims at concrete solutions and ecological practices that relate to our physical impact on the environment. [PKE]

DK

Tino Sehgal arbejder med sang, dans og tale i sine kunstværker, som nok bedst beskrives som 'situationer'. Et eksempel: Du træder ind i et tomt udstillingsrum på en kunsthall, hvorefter tre vagter straks rejser sig fra deres stole og hopper rundt i cirkler, med viftende arme og siger højt, "This is so contemporary, contemporary, contemporary!" Herefter siger en af dem, "Tino Sehgal", en anden siger "2003" og til slut alle tre i kor "courtesy Galerie Mot". Hvor- efter de alle tre sætter de sig ned på deres stole igen uden at fortrække en mine. Det er en temmelig bizar situation at være vidne til, når man træder ind på et museum og forventer at finde en skulptur, en video eller et maleri.

I mødet med hans værker oplever mange en forvirring, nogle bliver endda decideret pinligt berørt, og skynder sig videre, som om intet var hændt. Andre henleder sig for at tale med vagterne, for at prøve at afklare, hvad der foregår. I dette tilfælde vil de ikke få noget ud af det. Vagterne er instrueret af Tino Sehgal til at udføre deres lille nummer, når en gæst træder ind, og herefter ikke udføre yderligere handlinger. Hvis man bliver hængende, kan man til gengæld se det lille optrin udført igen og igen.

Sehgals værker kan til dels sammenlignes med skulpturer, blot er de ikke af bronze og sten, men flygtige menneskelige handlinger i tale, sang og dans. Som sådan kunne de også minde om teaterforestillinger eller en slags foredrag. Forudsætnin- gerne for hans kunst skal findes i performance- og konceptkunsten, som han i visse værker citerer, og derved introducerer han en genoplevelse af kunst- historien i nutiden.

Men hvad mente vagterne egentlig med "This is so contemporary"? At det er samtidskunst og noget nyt, er vi helt med på. Måske tager det også lidt gas på sig selv og handler om 'det nye', i generel for- stand? Om den der fik- sering på ny teknologi, som gør os til skræp- pende høns, der løber rundt om os selv i begej- string over den nyeste mobiltelefon, powerbook, ipod eller fladskærm, som hele tiden lover at berige os med 'det nye'.

Tino Sehgal [*1976] London

...

Sehgals kunst skal opleves, alene fordi der ikke er nogen billeder at vise af hans værker. Han skaber ingen dokumentation af sine værker og producerer ingen fysiske objekter. Hans gallerist Jan Mot i Bruxelles viser hans værker ved at udføre dem for galleriets besøgende. Og købere af hans vær- ker, overdrager penge og modtager en instruktionen mundtligt. Sehgals bidrag til Karriere er endnu ikke defineret, men du hører nok om det. [PKE]

UK

Tino Sehgal works with singing, dancing and speech in art works that are best described as 'situations'. An exam- ple: you step into an empty exhibition space in an art museum, where- upon three attendants get up off their chairs and start leaping around

in circles waving their arms and shouting "This is so contemporary, contemporary, contemporary!" Then one of them says "Tino Sehgal" and another "2003", which is followed by all three in unison shouting, "Courtesy of Galerie Mot", before resuming their seats in a deadpan manner. It's a somewhat bizarre scenario to witness on entering an art museum where you might instead be expecting to find sculptures, videos or paintings.

Many are puzzled by his works. Indeed, some find them something of an embarrassment and scuttle past as though they had not noticed them. Others approach the attendants to find out what's behind it all, but to no avail. The attendants have been instructed by Tino Sehgal to perform their little act if a guest enters, and thereafter do nothing. But if you hang around, you'll get to see the little perform- ance again and again.

Sehgal's works might be compared to sculptures, except that, instead of being of bronze and stone, they com- prise ephemeral human acts - speech, singing and dancing. So in that respect they resemble theatri- cal performances, or some kind of recitation. His art is rooted in performance and conceptual art, to which some of his works make reference, thereby revivifying art history in the present.

But what did the attendants mean by "This is so contemporary"? We are hardly in any doubt that it is present-day art and so something new. But perhaps it is a send-up of itself and the notion of the new more generally. Or of the fact that we are fixated by new technology and turn into cackling hens run- ning round in circles in our enthusiasm for the new - the newest mobile, Powerbook, iPod or flat panel television - all promising to keep us ahead of the curve.

Sehgal's art has to be experienced, not least be- cause there are no pictures of his work. He creates no record of his pieces and produces no physical objects. Jan Mot, his gallerist in Brussels, shows his works by having them performed for the gallery visitors. And purchasers of his works pay the money and receive a set of oral instructions. Sehgal's contribution to Karriere has not yet been deter- mined, but you're sure to hear about it. [PKE]

Tomas Saraceno
[*1973] Argentina

...

Air-Port-City

DK

'Air-port-Cities' kalder argentinske Saraceno sine svævende ballonværker. Med en metaforisk og poetisk tilgang til alvorlige emner som jordens overbefolkning, miljøproblemer og de nationale restriktioner for menneskets bevægelsesfrihed, forsøger Saraceno at skabe synergi mellem de to klassiske modpoler kultur og natur. Saraceno er oprindeligt uddannet arkitekt, og det arkitektoniske perspektiv influerer da også hans praksis som kunstner, hvor hans primære interesse er at skabe nye opholdssteder for mennesker. Det er her, himlen kommer ind i billedet.

Hos Saraceno repræsenterer himlen, luftrummet, et både symbolsk og konkret potentiale som fremtidens nye tilholdssted for mennesket. Himlen symboliserer det frie og rene rum, som ikke er underlagt nationale love og regler. Samtidig ser Saraceno skyerne som symbol på mulige fremtidsbyer. Når skyer bevæger sig, samles og adskilles igen i nye former, bliver de et nomadisk billede på en mulig opførelse af et af de væsentligste aspekter ved livet på jorden, nemlig de nationale grænser. Det er ud fra dette billede, at Saracenos vision om svævende, evigt foranderlige byer opstået. Men det hele er ikke kun utopi og symbolik. Saraceno har taget patent på stoffet aerogel, som er en blanding mellem helium, hydrogen og andre gasarter. Stoffet er 'lighter-than-air', og bliver allerede nu benyttet til flyvetøjer, der udelukkende flyver på solenergi. På den måde er Saracenos projekt en helt konkret udviklingsvision, der symboliseres via hans 'Air-Port-Cities'.

Saracenos værk til Karriere er en samling af blanke heliumfyldte sølvfarvede balloner [en venlig hilsen til Andy Warhol og til solfangere], som har fået installeret et web-cam og to propeller. Hvert 5. sekund vil kameraet sende billeder til Karrieres hjemmeside, og ballonerne vil kunne styres af de

folk, der logger på nettet. Enten til højre eller til venstre. Men ballonerne vil stadig være en del af et fysisk rum, som vil påvirke deres færden i rummet: Når folk åbner døren, og vinden blæser ind, eller de får et dask af en gæst, vil ballonerne bevæge sig i en anden retning. Samtidig vil der, hvis flere er logget på, være kamp om at styre retningen.

Værket på Karriere vil være et tidsbestemt værk [pga. den korte holdbarhed af gassen i ballonerne], der kun vil blive præsenteret ved særlige lejligheder. [MKT]

UK

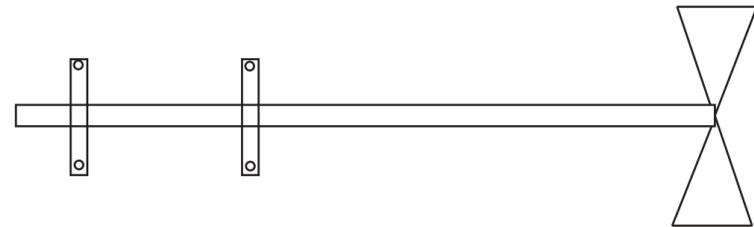
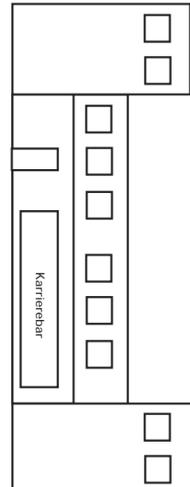
'Air-Port-Cities' is what the Argentinian Saraceno calls his floating balloon works. With a metaphorical and lyrical approach to such serious topics as overpopulation, environmental issues and national restrictions on individuals' freedom of movement, Saraceno seeks to create a synergy between the classic polar opposites - culture and nature. Saraceno is an architect by training and architectural perspectives impact upon his artistic practice, where his primary interest is the creation of new human habitats. This is where the sky comes in.

For Saraceno the sky, the air, has both symbolic and actual potential as a future habitat for human beings. The sky is free, pure space - not subject to national laws and rules. Indeed, Saraceno sees the clouds as a symbol of possible future cities. When clouds migrate, coalescing and then breaking up into new forms, they become emblematic of the possible dissolution of one of the defining features of life on earth - national boundaries. It is this image that has nurtured Saraceno's vision of floating, eternally mutable cities. But in fact, it amounts to more than utopia and symbolism. Saraceno has patented a pioneering application of the substance Aerogel, which is a mixture of helium, hydrogen, and other gases. The gas is lighter than air, and solar energy powered aircraft are already using it. Obviously, then, Saraceno's project is a fleshed-out futuristic vision, which his 'Air-Port-Cities' gives symbolic form.

Saraceno's work for Karriere is a collection of shiny, helium-filled silvery balloons [nods to Andy Warhol and to solar collectors here] that have been fitted with a webcam and two propellers. At five-second intervals, the camera will send images to Karriere's website. As they float around in the physical realm the room the balloons will move in a different direction whenever the door is opened and a gust of wind comes in, or a visitor gives them a wallop.

The piece will be time-limited [due to the short life of the helium in the balloons] and will only be launched on special occasions. [MKT]

clau de el skorrari are: silas emmery, lea porsager, natascha sadr haghigian, fredrik auster, michala b. clemmensen, mette hersoug

trumpet on a rooftop

trumpet on a rooftop

Robert Stadler
[*1966] Austria

...

Carole Pentaphone

DK

Robert Stadler er uddannet designer, men bevæger sig i grænsefeltet mellem kunst og design. Hans stil er raffineret, cool og eksklusiv - om han så designer den nye Ricard-kande, laver en åben pentagon hængende ned fra loftet som et fredfyldt rum til telefonsamtaler i et larmende byrum, eller han her på Karriere bedriver forfinet lokumspoesi. På to af fire spejle på dametoilettet, og et af to spejle på herretoilettet, vil der, når en gæst nærmer sig vask og spejl, fremtræde et ordspil eller en talemåde på spejlet. Talemåderne er indsamlet blandt Stadlers venner og bekendte og danner på den måde genklang via den kollektive hukommelse. Som en måde at komme vandalisten i forkøbet, vil lokumspoesien på Karriere fremtræde som en del af designet på toilettet - men stadig være en integreret del af toiletbesøget - som på enhver anden bar med respekt for sig selv! [MKT]

UK

A designer by training, Robert Stadler works at the interface of art and design. His style is sophisticated, cool and distinctive - whether he's designing the new Ricard Jugs, creating open pentagons that hang from the ceiling like quiet niches for telephone conversations in a noisy urban environment, or if, as here at Karriere, he's turning out sophisticated loo poetry. When approached by a guest, two of the four mirrors in the ladies, and one of the two mirrors in the gents, will have puns or catchy phrases appearing upon them. These have been culled from among Stadler's friends and acquaintances and will ultimately come to resonate in the collective memory of the visitors. So, pre-empting vandalism by getting in first, loo poetry will blend in with the washroom design at Karriere, while still figuring as an integral part of the washroom visit - as in any self-respecting bar! [MKT]

Robert Stadler:
Pentaphone >
[træ og polstring / wood and upholstery]

Carole >>
[spejl, led lys, sensor / mirror, led, sensor]

DK

Simon Starling er ikke en kunstner, der skaber nye objekter til verden. Han arbejder hellere med at ombygge eller arbejde videre med en allerede eksisterende genstand.

Simon Starling [*1967] England

...

Modernismen og dens stilige og funktionelle design bliver omarbejdet og tilføjet nye dimensioner hos Starling - af både episk og politisk karakter. Til produktionen af en håndlavet cykel brugte Starling for eksempel stål fra en Charles Eames stol - og genskabte stolen med dele fra cyklen. Gennem en sådan ombygningsproces afdækker Starling de historiske, politiske og økonomiske forhold, som en designklassiker besidder - og tilfører nyt liv og relevans til stivnede stillikoner. På den måde bliver hans ofte lidt klodsede 'remakes' et opgør med en renskuret modernisme, som har præget store dele af vores vestlige kulturhistorie. Det er det håndlavede, amatøragtige, unikke som kontrast til det industrielt fremstillede, dyre og masseproducerede produkt. Som en slags 'remakes' af 'ready-mades'.

Rejsen er et andet centralt omdrejningspunkt i Starlings praksis som kunstner. Som en moderne pilgrim rejser Starling rundt, opsamlere materiale og researcher på sine kunstprojekter. I 2005 vandt han Turner Prisen, og udstillede i den sammenhæng sin Shedboatshed, som oprindeligt var et træskur, han havde fundet ved Rhinen i forbindelse med forberedelserne til en udstilling i Basel. Han byggede skuret om til en båd, hvori han sejlede de resterende materialer fra skuret til Basel, og her genopbyggede han skuret i sin oprindelige form på et museum. Det er en værkpraksis, der laver cirkelslutninger og skaber redundans inden for sin egen lukkede mekanisme, men hvor hvert afsnit i denne, ofte omstændelige, proces opruller nye fortællinger om det omarbejdede objekt. På den måde bliver Starlings værker ofte til en subtil form for kritik af den moderne kulturhistorie - og dermed den kapitalistiske verdensøkonomi. [MKT]

UK

Simon Starling is not an artist who creates new objects for the world. His approach involves reworking, or further evolving, some already existing object. The elegance and functionality of modernism is recast and given fresh dimensions in Starling's treatment - dimensions both epic and political in character. For instance, when producing a hand-made bike, Starling used steel from a Charles Eames chair - and then recreated the chair using parts of the bike. Through these reconstructions, Starling exposes the historical, political and economic conditions that underlie a design classic, giving new life and relevance to fossilized style icons. And so his frequently somewhat clunky remakes backlash against a clean-scrubbed modernism that has left its mark on wide swathes of our Western cultural history. The remakes represent the hand-made, amateurish and unique, in contrast to the industrially manufactured, expensive and mass-produced product. Remakes, as it were, of ready-mades.

Travel is also an important part of Starling's artistic practice. Like a modern pilgrim, Starling peregrinates from place to place, gathering material and researching his art products. In 2005 he won the Turner Prize, his Shedboatshed going on display in the accompanying exhibition. Originally

a wooden shed he came across on the banks of the Rhine when preparing an exhibition in Basel, it was converted by Starling into a boat, which he subsequently used to transport the remaining shed material to Basel. There he rebuilt it in its original form in a museum. This is an artistic prac-

tice that involves circularity, creating redundancy within its own closed sequence while unfurling new narratives about the reworked object through every stage of this often elaborate process. In this way, Starling's work offers a subtle critique of modern cultural history - and by implication, the capitalist world order. [MKT]

Rirkrit Tiravanija [*1961] Argentina

...

Elephant Juice

kunst, der skal bruges og som er socialt funderet. På mange måder inkarnerer Tiravanija termen 'contemporary artist', fordi ord som performativitet, kontekstbaseret, interagerende, politisk, relationel og social kunst nødvendigvis må benyttes i beskrivelsen af hans praksis.

Ved at inddrage helt almindelige og dagligdags gøremål på kunstinstitutioner, som at lave mad, spille musik, sove og bare være socialt sammen med andre mennesker, har han gjort disse hverdagsbegivenheder til kunsts eksperimenter. På denne måde var han én af dem, Nicolas Bourriaud havde i hovedet, da han i sluthalvfemserne dannede den nye term 'relational æstetik', som blev, og stadig er, det helt store 'buzz word' i kunstverdenen.

Det var for eksempel baseret på Tiravanijas legendariske udstilling på 303 Gallery i N.Y. i 1992, hvor han igennem en måned lavede thaimad til udstillingens gæster. Eller da han reproducerede sin newyorkerlejlighed i fuld størrelse på Köln Kunstverein, så folk 24 timer i døgnet kunne indtræde på kunstinstitutionen for at være til stede i lejligheden, sove, blive gift, spise, tage bad eller gå på toilettet.

Stripperstangen som et centralt placeret element på Karriere er Tiravanijas bidrag. Som et stedsspecifikt værk refererer den til Karrieres funktion som bar og dansested. Samtidig henviser den til Karrieres placering på Vesterbro, hvor stripperstangen er et fast inventar på flere af kvarterets sexklubber - i øvrigt oftest med thaipiger som lokkeduer [Tiravanija er oprindeligt selv fra Thailand]. En stripperstang bruges traditionelt til at vise sig frem, gøre sig til, afklæde sig og ophidse et publikum. På Karriere tvistes denne brug, for som et kunstværk vil man pludselig tale om en 'installation', der inviterer til 'performance'. Stripperstangen er blevet til en kunstgenstand på en kunstbar, men som

dog stadig er skabt for at blive benyttet på dansegulvet en lørdag aften. Almindelige sociale strukturer blotlægges på den måde via Tiravanijas værker, fordi de som 'kunstværker' uvægerligt analyseres og fortolkes. For at dette værk vækkes til live, må det benyttes - og det er først via denne brug, at meningen med værket konstrueres. Hermed er løjnerne åbne for Karrieres gæster til at udfolde sig! Værsgo! [MKT]

UK

The involvement of Rirkrit Tiravanija in Karriere arguably seems almost inevitable. For more than anyone, Tiravanija creates socially responsive art pieces that are made to be used. In many respects, Tiravanija is the very epitome of the word 'contemporary artist' in that terms like performativity, context-based, interactivity, political, relational and social art are intrinsic to any description of his practice.

By setting up humdrum, quotidian activities such as cooking, playing music, sleeping and socializing at art institutions, he has turned these daily events into artistic experiments. This brackets him with the artists Nicolas Bourriaud had in mind when coining the term 'relational aesthetics' in the late 1990s. It became, and remains, the great buzzword in art circles. It was exemplified by Tiravanija's legendary exhibition at 303 Gallery in New York in

1992 where, for over a month, he cooked Thai food for the exhibition's visitors. Or when he constructed a full scale model of his New York flat at the Cologne Kunstverein, thereby enabling people to visit the art exhibition around the clock to occupy the flat, sleep, get married, dine, shower or use the loo.

The prominently placed stripper pole in Karriere is Tiravanija's contribution. As a site-specific work it is a reference to Karriere's function as a bar and a dance venue. At the same time it is an allusion to the venue's siting in Vesterbro where the stripper pole is a permanent fixture at a number of sex clubs in the area - and not infrequently with Thai girls as the main attraction [Tiravanija himself originates from Thailand]. A stripper pole is used by strippers in showcasing their moves, playing to the audience, stripping and arousing those viewing them. At Karriere this use is given a twist in that, as an artwork, it is abruptly converted to an 'installation' that invites to 'performance'. The stripper pole is now enfranchised as an art object in an art bar, but without losing its potential as an invitation to stripper pole dancing on a Saturday night. In Tiravanija's works, common social structures are exposed, in that as 'artworks' they cannot elude analysis and interpretation. For this work to be brought to life it must be used - and it is only through such use that the point of the work is constructed. So high jinks are on offer for guests at Karriere - there you go! [MKT]

Rirkrit Tiravanija:
Elephant Juice [2004]
[Gulv af rustfrit stål og stang af poleret rustfrit stål / Stainless steel panels and a pole in polished stainless steel]

Courtesy of the artist and Kurimanzutto, Mexico City

Johannes Wohnseifer [*1967] Germany

...

My Night is Your Day

DK

Det store verdenskort på væggen på Karriere følger klodens rotation og døgnets rytme. Det fungerer ved, at der i verdenskortets vertikale lysrør blændes op for lyset i takt med solens bevægelser hen over jordens overflade. På den måde vil man i de sene nattetimer kunne se dagryet nærmere sig, ligesom man på eftermiddage, hvor tiden synes at stå stille, kan se, at den rent faktisk bevæger sig.

Johannes Wohnseifers værker er svære at genkende, de låner tit et udtryk fra den sammenhæng, de indgår i. Det er også tilfældet med værket My Night is Your Day, hvis vigtigste ingredienser er lys og bevægelse, fordi Jeppe Hein ofte bruger lys og bevægelse i sine værker. Ved at adoptere andre kunstneriske udtryk kan Wohnseifer undersøge dem, kritisere dem, udtrykke sin beundring for dem, forny dem og gøre dem til sine egne. Som performancen Backworlds/Forworlds, der foregik i 1998 på et museum i Tyskland, med skaterpioneren Mark Gonzales. Her fik Wohnseifer Gonzales til at skate midt i en særligt sammensat udstilling af minimalistiske

objekter, Lawrence Weiners tekst-skulpturer og Andy Warhols silketryk af forbyrder-mug-shots. Værker, der alle iscenesætter bevægelse og ideer om oprør og kritik. Wohnseifer har i en anden sammenhæng lavet en museums-lignende udstilling af ældre institutionskritiske værker sat ved siden af den kondisko, han selv har udviklet i samarbejde med Adidas. I begge tilfælde tilføjer Wohnseifer diskussionen om kritisk interaktion, innovation, frihed og - igen - bevægelse i kunsten en helt ny dimension.

Jeppe Heins arbejde med lys og bevægelse refererer tilbage til den kinetiske kunst og popkunstens undersøgelser i 1960'erne af bevægelse mellem beskuer og kunstværk. Undersøgelser, som var drevet af tanker om frihed og ironisk-kritisk leg med reklameagtige udtryk. My Night is Your Day leger videre med disse ideer i retning af en overvejelse om geografisk bevægelsesfrihed og globalisering. På den måde udvider My Night is Your Day diskussionen om, hvor 1960'ernes ideer om oprør, frihed og nedbrydning af alle grænser i virkeligheden endte. [NH]

UK

On the large wall map of the world at Karriere, the earth is defined by vertical light tubes which, by getting brighter as the sun's position changes relative to the earth, track its diurnal rotation. This means that in the early hours you will be able to see dawn approaching and on afternoons when time seems to stand still, you will see that it is indeed progressing.

Johannes Wohnseifer's works are hard to pin down since they often take their cue from the context in which they are set. This is also the case with My Night is Your Day whose key elements, in response to the fact that Jeppe Hein often uses light and movement in his works, are light and movement. Adopting other artistic idioms enables Wohnseifer to study them, criticize them, express his admiration for them, reinvigorate them and make them his own. As was the case in the performance Backworlds/Forworlds, staged at a museum in Germany in 1998 with the skater pioneer Mark Gonzales. Here Wohnseifer had Gonzales skating in the middle of a composed display of minimalist objects, Lawrence Weiner's textual sculptures and Andy Warhol's silk prints of criminal mugshots. Pieces that all involve movement and are informed by ideas about protest and critique. In another context Wohnseifer has made a museum style exhibition of older institution-critical works juxtaposed with the trainers he developed in collaboration with Adidas. In both instances, Wohnseifer adds a completely new dimension to debates about critical interaction, innovation, freedom and - again - movement.

Involving light and movement, Jeppe Hein's work harks back to the 1960s kinetic art and Pop Art delvings into the dynamics between viewer and artwork. Delvings that were driven by ideas of freedom and ironic-critical play using commercial type images. My Night is Your Day continues to conjure with these ideas by reflecting on geographical freedom of movement and globalization. Thus does My Night is Your Day broaden out the discussion about how 1960s ideas of protest, freedom and the dissolution of all restrictions actually ended. [NH]

Lydkunst på Karriere

I December 2007 og Januar 2008 vil der i Karrieres musikflade blive spillet lydkunst under overskriften Cut Up.

Cut-up beskriver en teknik der minder om collage, montage eller sampling og copy/paste, hvori forskellige elementer sættes sammen til en ny helhed. I den for lydkunsten efterlader et cut-up i modsætning til billedkunstens collage, dog ikke noget genkendeligt indtryk af lydenes oprindelige sammenhænge, hverken i helhed eller detaljer. Cut-up kan forstås som et æstetisk redskab der tillader kunstneren gennem fundne [klang]citater at stille skarpt på ellers skjulte klang[sammenhænge]. Ting fra hverdagen tilføres nye lag af betydninger ved at blive 'klippet' ud af deres normale sammenhænge og semantiske betydningsramme og indsat i helt nye betydningskredsløb. Lydkunstværkerne spilles i løbet af dagen og aftenen hver hele time. Derved deles dagen op og hver time markerer samtidig et skridt frem i lydkunstens historie fra 1930 til i dag.

Der spilles følgende lydværker:

Walter Ruthmann: Weekend [1930] (11:30)

Pierre Schaeffer: Etude aux Chemins de Fer [1948] (2:50)

Karlheinz Stockhausen: Etude [1952] (3:15)

Steven Reich: Come Out (12:48)

Brion Gysin: Cut Up [1992] (1:45)

Islamic Diggers: Hashishin [1996] (3:45)

Scanner: Disclosure [1984] (5:18)

Christian Marclay: Maria Callas [1988] (3:03)

Christian Marclay: Johann Strauss [1998] (2:28)

Kenn Ishii: Come out – remix [1998] (7:18)

Hans Sydow: Dada 3 [2000] (2:56)

Johan Olsen: MCIC ANASYS [2000] (5:03)

Lydkunst værkerne er venligt udlånt af Museet for Samtidskunst i Roskilde www.samtidskunst.dk Læs mere om museets samling og udstillinger. www.karrierebar.com/sving for mere info om de præsenterede lydkunstværker. www.ubuweb.com for mere [lyd]kunst online.

Sound Art at Karriere

Sound artworks form part of the music at Karriere. Just as the artworks at Karriere are integrated into the design and functions, as elements in the venue's everyday fabric, so too sound art blends in as part of the music on offer.

In December 2007 and Januar 2008 a sound artwork is played once every hour during the day and evening. Under the headline CUT UP artworks from 1930 to 2000 have been selected to give an introduction to the basic technique of 'cutting up' existing material and putting it together in new random combinations - a technique that can partially be related to collage, montage, copy/pasting and sampling.

Walter Ruthmann: Weekend [1930] (11:30)

Pierre Schaeffer: Etude aux Chemins de Fer [1948] (2:50)

Karlheinz Stockhausen: Etude [1952] (3:15)

Steven Reich: Come Out (12:48)

Brion Gysin: Cut Up [1992] (1:45)

Islamic Diggers: Hashishin [1996] (3:45)

Scanner: Disclosure [1984] (5:18)

Christian Marclay: Maria Callas [1988] (3:03)

Christian Marclay: Johann Strauss [1998] (2:28)

Kenn Ishii: Come out - remix [1998] (7:18)

Hans Sydow: Dada 3 [2000] (2:56)

Johan Olsen: MCIC ANASYS [2000] (5:03)

Sound art at Karriere is the result of collaboration with the Museum of Contemporary Art in Roskilde, who has kindly lended part of their collection to Karriere.

Background information about the featured sound artworks can be found at www.karrierebar.com/sving www.samtidskunst.dk www.ubuweb.com

Cut up

Johannes Wohnseifer:
My Night Is Your Day
[LED, GPS, træ / LED, GPS, wood]

Sperme Anonyme

En af de lokale forudsætninger for Karriere skal findes i tidskriftet Victor B. Andersens Maskinfabrik og de Københavnske cafeer Sommersko, Cafe Dan Turèll og Cafe Victor. Fra midten af halvfjerdserne og et årti frem var de som sociale skulpturer med til at inspirere danskernes sociale omgangsformer og gå-i-byen-kultur.

Historien starter i 1972, hvor kunstneren Kenn André Stilling er på vej ud af en bus, og det pludselig slår ham, at ordet sommersko er det perfekte navn til et forlag. Forlaget Sommersko udgiver herefter en række digtsamlinger, og fra 1975 udvides dets aktiviteter med tidsskriftet Victor B. Andersens Maskinfabrik. Victor B. Andersens Maskinfabrik består af indsendte indlæg af forfattere og kunstnere, direkte kopieret på A4 og blandet med redaktionens egne påfund i form af kollager, billedserier og selvfølgelig breve fra maskinfabrikanten.

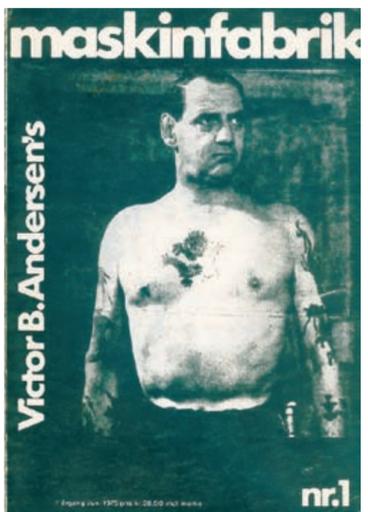
Caféen – en skulptur med personale

I 1975 i København kan man enten mødes for at drikke en kop kaffe på en kaffesalon eller i et cafeteria, eller man kan drikke en øl på et værtshus. Redaktionen for Victor B. Andersens Maskinfabrik består på det tidspunkt af Jens Birkemose, Jørgen Bro, Dorte Jensen, Dan Turèll og Kenn André Stilling. De mangler et sted at mødes, og de begynder at lege med ideen om en udvidelse af deres aktiviteter fra forlagsvirksomhed og tidskriftsudgivelse til at inkludere mennesker i en langt mere direkte interaktion. Café Sommersko åbnede i 1976, og de kaldte den en skulptur med personale. En havde en ide om, at der skulle være brusebad i kælderens, sådan at der altid ville være masser af mennesker med vådt hår på caféen. Det blev ikke til noget, men projektet handlede også mest om at skabe en bestemt slags rum, et 'humør' eller en slags 'egnsteater', som Oliver Stilling skriver. Altså et rum med en bestemt stemning og hvor alles tilstedeværelse – inklusive ens egen – næsten bliver en del af et improviseret teaterstykke. Tidsskriftet Victor B. Andersens Maskinfabrik havde skabt en langt mere anarkistisk og visuel pendant til de etablerede lyriktidsskrifter som Hvedekorn. På samme måde var Café Sommersko et sted, som var langt mere åbent og visuelt interessant og dynamisk end de værtshuse, som før var tilholdssteder for kunstnere og forfattere.

Sommersko var en stor succes, og den blev efterfulgt af Café Dan Turèll i 1977 og Café Victor i 1981. Hver søndag klokken 15 på Café Victor fra 1982 til 1985 og igen fra 1989 afholdt en interessant person et foredrag om et emne efter eget valg. Det kunne være digteren Michael Strunge om "Voxer er børn, der er blevet sinds-syge"; digteren Peter Poulsen om "Måske Jane Fonda kommer forbi"; forbundsformand Georg Poulsen om "Kan vi forhandle overenskomst under Schlüter?" og den tredobbelte speedwayverdensmester Ole Olsen om "16 år på 2 hjul".

I dag er caféerne solgt til anden side, der bliver ikke længere afholdt foredrag om søndagen på Victor, og Sommersko er heller ikke helt det samme. De tre caféers storhedstid beskrev en tidsperiode, hvor café-kulturen kom til Danmark og satte skub i hele billedet af, hvordan man gik ud. Caféerne blev straks adopteret af kunstnerne, forfatterne og de intellektuelle og alle andre for den sags skyld. Med et tidskriftsudgivelse, cafékultur og tværdisciplinær kunstnerisk praksis i ét, var det et ambitiøst bud på en sammensmeltning af kunst, hverdagsliv og forretning med cafébordet som omdrejningspunkt. Det bygger nu i dag Karriere videre på.

I Roskilde kan man indtil 16. december se udstillingen Sperme Anonyme om Victor B Andersens Maskinfabrik på Museet for Samtidskunst i Roskilde www.samtidskunst.dk. Se også antologien Sperme Anonyme udgivet af informationsforlag. www.informationsforlag.dk

Sperme Anonyme

Local inspirations influencing the emergence of Karriere include the magazine Victor B. Andersens Maskin-fabrik and the Copenhagen cafés Sommersko, Café Dan Turèll and Café Victor. For a decade beginning in the mid-seventies, they impacted, as 'social sculptures' on how Danes socialized and on their 'going-out' culture.

It all began in 1972. The artist Kenn André Stilling was alighting from a bus when the thought struck him that the word 'sommersko' ['summer shoes'] would be the perfect name for a publishing house. The upshot was the publisher Sommersko's putting out a string of poetry collections and, in 1975, branching out further with the magazine Victor B. Andersens Maskinfabrik ['Victor B. Andersen's Machine Factory']. The magazine content consisted of submissions from authors and artists copied straight onto sheets of A4, interspersed with collages and comic strips rustled up by the editors, as well as, not to forget, letters from the engineering works owner.

The Café - A Staffed Sculpture

In 1975, Copenhageners tended to meet over a coffee in a coffee bar or cafeteria, or shared a beer in a pub. Victor B. Andersens Maskinfabrik's then editors Jens Birkemose, Jørgen Bro, Dorte Jensen, Dan Turèll and Kenn André Stilling, having nowhere suitable to meet, began toying with the idea of diversifying from their publishing and magazine activities into a much more straight-up social interaction, involving people. Self-described as a 'staffed sculpture', Café Sommersko opened in 1976. It was suggested that there should be a shower in the basement so there would always be a fair quotient of wet-haired people in the café. This idea never materialized, and indeed the main aim of the project was to create a particular kind of venue, a 'mood/state of

mind' or a kind of 'local amateur theatre', as Oliver Stilling writes. A space with a distinctive ambience and where each individual present - including oneself - virtually participates in a kind of improvised drama. The magazine Victor B. Andersens Maskinfabrik was far more anarchic and visually rich than established poetry magazines such as Hvedekorn. Similarly, as a venue, Café Sommersko was much more open, more visually stimulating and dynamic than the pubs where artists and writers previously gathered.

A huge success, Sommersko was followed by the opening of Café Dan Turèll in 1977 and Café Victor in 1981. In the period from 1982 to 1985, and recommencing in 1989, a regular 3 pm Sunday event at Café Victor was an informal talk given by a well-known personality on a topic of his or her choosing. Speakers included the poet Michael Strunge on the theme "Adults Are Children Who Have Gone Mad", the poet Peter Poulsen on "Maybe Jane Fonda Will Drop By", and trade union president Georg Poulsen, [this was during the tenure of the centre-right government led by the Conservative Poul Schlüter], "Can We Negotiate a Pay and Conditions Settlement under Schlüter?" Also featured as a speaker was the three-time Speedway World Champion Ole Olsen on "Sixteen Years on Two Wheels".

The cafés were later sold, passing into other hands. Sunday afternoon talks are no longer a feature at Victor's, and nor is Sommersko quite what it was. This trio of cafés had their heyday at the time when the café culture was catching on in Denmark, transforming our going-out habits. The cafés immediately hit a high note with artists, writers and intellectuals - and just about everybody else for that matter. With a magazine, a café culture and multidisciplinary artistic practice rolled into one, they represented a vibrant vision that fuses together art, everyday life and business, with the café table as the meeting place of choice in the public realm. It is this vision that Karriere is now taking forward.

Sperme Anonyme, an exhibition on Victor B. Andersens Maskinfabrik, is currently showing at the Museum for Contemporary Art in Roskilde. It runs until 16 December 2007. See www.samtidskunst.dk. See also the anthology Sperme Anonyme published by Informationsforlag, available online at www.informationsforlag.dk

new

Frieze.com

ARoS

ARoS AARHUS KUNSTMUSEUM >>> ARoS IS A SPECTACULAR ART GALLERY DESTINATION, WITH LOTS FOR YOUNG AND OLD, TO SEE AND ENJOY – A ZONE WHERE THE VISITOR, CAPTIVATED AND THOUGHT-PROVOKED, HAS THE CHANCE TO TANK UP MENTALLY. >>> THE ARCHITECTURE IS WORLD CLASS. AND SO ARE THE EXHIBITS. BOTH PROVIDE UNMISSABLE EXPERIENCES: FROM THE WEIRD TO THE WONDERFUL, FROM FOCUS TO FUN, FROM A LEISURELY STROLL TO A THOUGHTFUL RESPONSE. >>> A RANGE OF TOP DANISH AND INTERNATIONAL DESIGN ITEMS AS WELL AS BOOKS ON ART, DESIGN AND ARCHITECTURE ARE AVAILABLE AT THE ARoS SHOP. >>> ENJOY THE UNIQUE CHARM AND RELAXED ATMOSPHERE OF ART CAFÉ, AND THE SUPERB VIEWS FROM ART RESTAURANT ON THE TOP FLOOR OF THE MUSEUM.

- >>>
- THE 9 SPACES**
- >>>
- BILL VIOLA, USA:**
FIVE ANGELS FOR THE MILLENNIUM, 2001
- >>>
- MARIKO MORI, JAPAN:**
TOM NA H-IU, 2006
- >>>
- OLAF BREUNING, CH:**
FIRST, 2004
- >>>
- OLAFUR ELIASSON,**
SURROUNDINGS, 2007
- >>>
- TONY OURSLER, USA:**
UNK, 2004
- >>>
- PIPILOTTI RIST, CH:**
DAWN HOURS IN THE NEIGHBOUR'S HOUSE, 2005
- >>>
- JAMES TURRELL, USA:**
MILKRUN III, 2001
- >>>

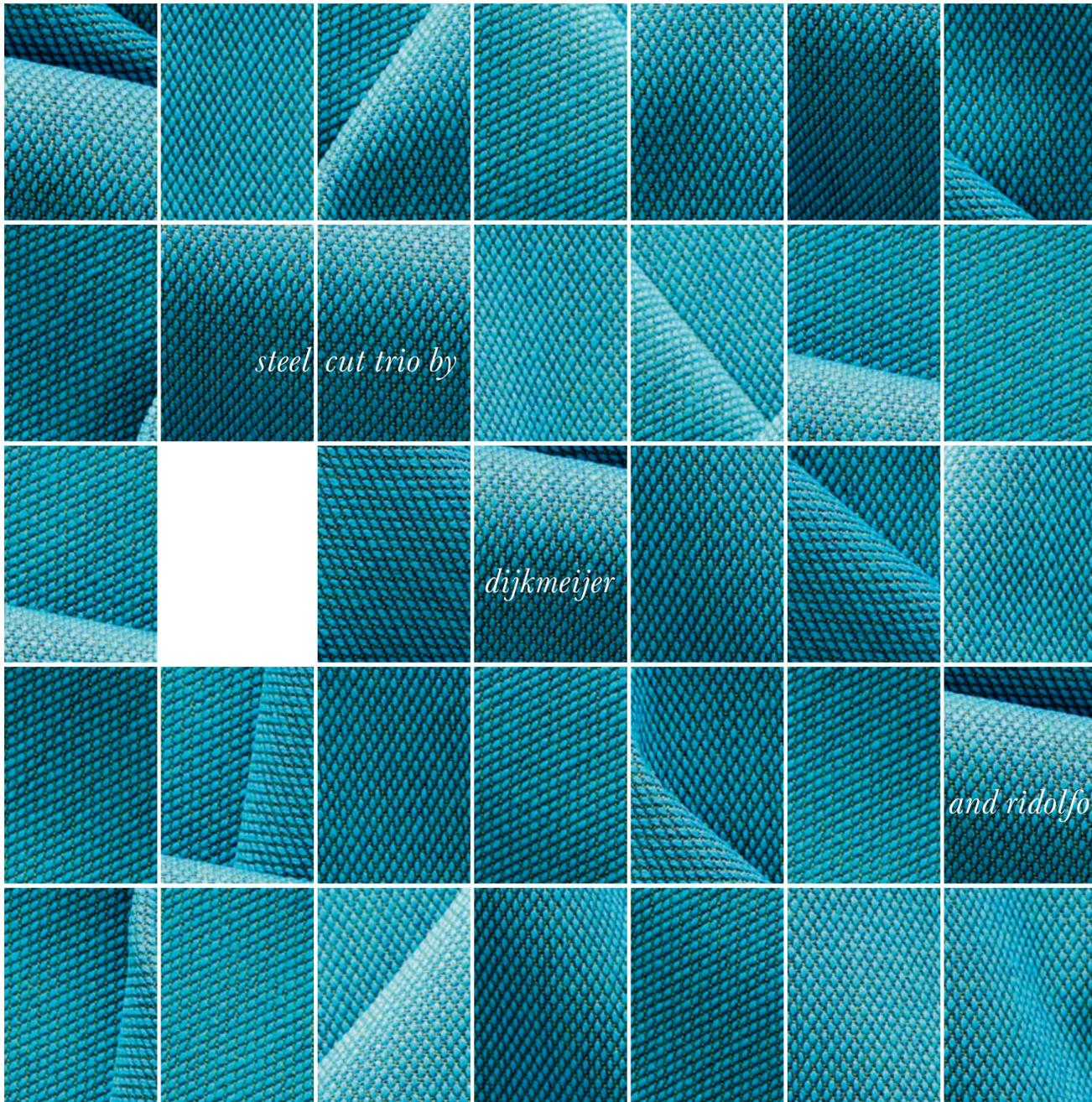

PIPILOTTI RIST, CH:
DAWN HOURS IN THE NEIGHBOUR'S HOUSE, 2005

ARoS AARHUS KUNSTMUSEUM
ARoS ALLÉ 2
DK-8000 AARHUS C
DENMARK

T: +45 8730 6600
WWW.AROS.DK
INFO@AROS.DK

OPENING HOURS:
TUESDAY-SUNDAY 10-17
WEDNESDAYS 10-22
CLOSED MONDAYS

Congratulations to Jeppe and Lærke
on their *Karriere* bar

Huzzah!
- Tim
Daise
 (U)
Mika
 Eva Heinecke
 Immo E Erik Lindman
 Janne Alet
 Bernd Buszel
 Ann Paule R
 Heather Cif
 enjoy & good luck!
 Jim
 Katy
 wish I could be there! xxx Mairafunco
 xoxo
 mari
 Hoko Lin

JOHANN KÖNIG
 Dessauerstrasse 6-7
 D-10963 Berlin
 Fon +49 30 26 10 308 0
 Fax +49 30 26 10 308 11
 www.johannkoenig.de

303 GALLERY
 525 W 22. Street
 New York, NY 10011
 Tel 212 255 1121
 Fax 212 255 0024
 www.303gallery.com

KEISUKE MAEDA
JESPER JUST
KASPAR BONNÉN
KIRSTINE ROEPSTORFF
FOS
ULRIK MØLLER
METTE WINCKELMANN
PETER LINDE BUSK
ANETTE HARBOE FLENSBURG
TROELS SANDEGÅRD
PIERO GOLIA
LES ROGERS

GALLERI CHRISTINA WILSON

STURLASGADE 12 H. DK-2300 CPH. S. +45 32545206. TUESDAY-FRIDAY 12-17. SATURDAY 11-15

CONTEMPORARY ART

Sturlasgade 12B
DK-2300 Copenhagen S

T (+45) 3295 4600
F (+45) 3295 4606

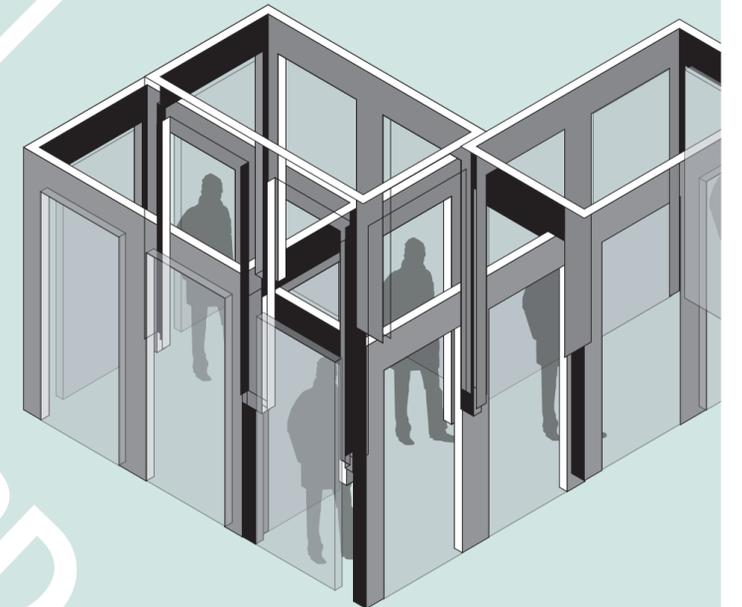
E bk@kirkhoff.dk
W kirkhoff.dk

kirkhoff

KRISTOFFER
AKSELBO

AVPD

LUCAS AJEMIAN
KRISTOFFER AKSELBO
LILIBETH CUENCA RASMUSSEN
ULRIK HELTOFT
IDA KVETNY
GITTE SCHÄFER
TOVE STORCH
ELIF URAS

making room for personality
made by you

Personlighed handler ofte om overbevisning – om hvad du tror, og hvordan du tror, du tror. Virkeligheden kan sagtens være en anden. Det er det, der gør den interessant og nuanceret. Skab dit eget rum efter din egen overbevisning.

Montana
www.montana.dk

...FROM TOWERS IN THE PARK, TO PARKS IN TOWERS

CALLING
FOR INVESTORS
NOW!

CONTACT
INVEST@PARKTOWER.EU

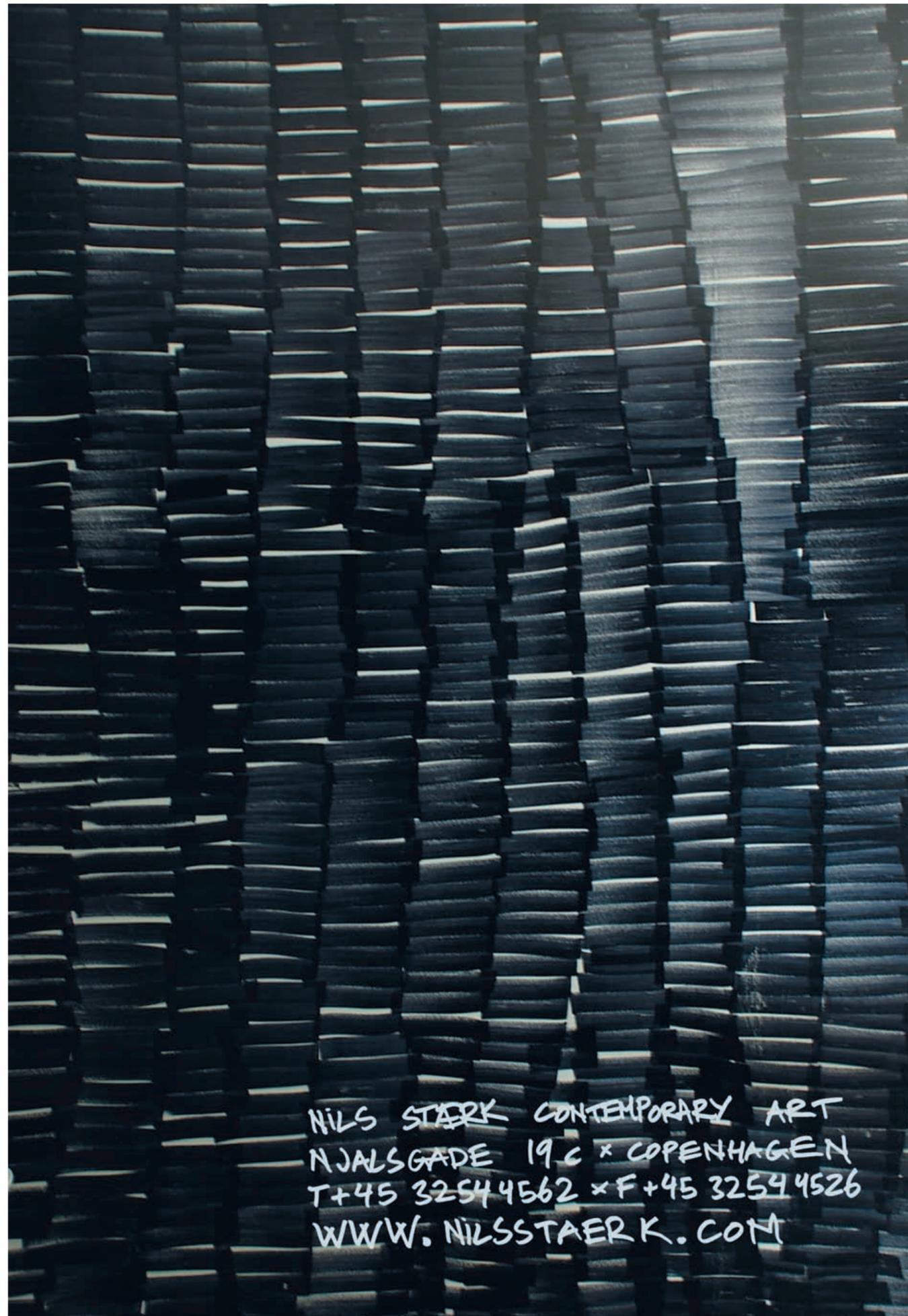
JULIEN DE SMEDT **PARK TOWER**

A JULIEN DE SMEDT PRODUCTION FOR JDS DEVELOPMENTS
A PROJECT BY JULIEN DE SMEDT

STARRING JULIEN DE SMEDT, CHARLOTTE TRUWANT, TAKU NAGAMATSU, JOSUE GILLET, ANDY VANN, THERESE WALLSTROM, FEDERICO PEDRINI, ANDREW GRIFFIN, BARBARA WOLFF, FELIX LUONG, BENNY JESPER, KAMILLA HESKJE, DRIES RODET, ERIC GILHAM, WOUTER DONS, ALF LASSEN, RASMUS BRUSGAARD HANSEN, RUBEN RENDON, ANDREW CORRIGAN, FILLIP LIPINSKI, MARTIN VAN DE BEEK, KAZUMA TODA, STEFAN BUSCH, LENA BILLMEIER, HELLE VIBEKE BRINCH, ASTA MELDAL LYNGE, CRISTINA COLONETTI, LIZ KELSEY, RUXANDRA STROE, ALEX DENT, ALEXANDROS GEROUSSIS, CARLOS CABRERA, REID TYLER LESLIE, WILLIAM RAVN, ISIK KISKENLIR

IMAGES BY AURALAB, PHOTOGRAPHY BY NIKOLAJ MØLLER

CONCEPT AND INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS REMAIN THE SOLE PROPERTY OF JULIEN DE SMEDT

NILS STARK CONTEMPORARY ART
NJALSGADE 19C x COPENHAGEN
T+45 3254 4562 x F+45 3254 4526
WWW.NILSSTAERK.COM

LIGHT

www.zumtobel.com

 ZUMTOBEL

support amnesty international

www.amnesty.org

VI ARBEJDER FOR EN BLOMSTRENDE ØKONOMI

co + hugh

TAG ANSVAR - FÅ ET PENGEINSTITUT DER ARBEJDER FOR MILJØET

Hos Merkur låner vi penge ud til bæredygtige formål, der f.eks. fremmer et renere miljø. Det har vi gjort i 25 år. Som kunde hos Merkur er du derfor med til at tage ansvar for en bedre fremtid.

Klik ind på www.merkurbank.dk og læs mere om et anderledes pengeinstitut.

Fælles ansvar

seeing and hearing like never before

LAD DINE ØJNE OG ØRER OPDAGE EN HELT NY VERDEN. BILLEDE OG LYD OVERGÅR ALT, HVAD DU NOGENSINDE HAR SET OG HØRT. FØL FARVERNE OG SMAG LYDEN. TRÆD IND I UNIVERSET HVOR DINE SANSER SMELTER SAMMEN. **KURO** ER HER. VERDENS BEDSTE FLADSKÆRMS-TV. ER DU NYSGERRIG?

KIG IND PÅ WWW.PIONEER.DK

KADY JUICE GINGEMBRE

LA BONNE CUISINE
CHEZ KADY
TEL 98 31 36 04-A-976

LE GINGEMBRE JE LE PREPARE ICI DANS MA PETIT RESTAURANT.
VOICI DERRIERE MOI C'EST MON RESTAURANT COMME ÇA. C'EST
PAS GRAND, MAIS DIEU MERCI.. JE PREPARE LE GINGEMBRE ICI.

C'EST TRÈS BIEN POUR LES HOMMES. CAR ILS CONSOMME SA IL
FAIT LE DÉMARRER BIEN....

C'EST VRAI....

KADY JUICE - GINGEMBRE ER UDVIKLET AF KADY I HENDES RESTAURANT I AGADEZ I NIGER. HUN FÅR KR. 1,70 PR. SOLGT ENHED, HVILKET SVARER TIL HENDES UDSALGSPRIS I AGADEZ

12.01.08 – 24.03.08

Danskjävlar – en svensk kanon Danskjävlar – a Swedish Canon

*Martin Erik Andersen
Lilabeth Cuenca Rasmussen
Olafur Eliasson
Jens Haaning
Lise Harlev
Jeppe Hein
Jesper Just
Sophia Kalkau
Eva Koch
Joachim Koester*

*Ann Lislegaard
Kirstine Roepstorff
Pia Rönicke
Katya Sander
Nina Saunders
Morten Schelde
Trine Søndergaard
& Nicolai Howalt
Tal R
Kathrine Ærtebjerg*

Kunsthall
Charlottenborg

Nyhavn 2 | 1051 Kbh K
T: 3313 4022
www.kunsthallcharlottenborg.dk

Åbningstider:
Tirsdag – søndag: 12 – 21
(mandag lukket)

Opening hours:
Thursday – Sunday: 12pm – 9pm
(Mondays closed)

karriere
contemporary art & social life
...

flæsketorvet 57-67
dk - 1711 københavn v
+45 3321 5509
info@karrierebar.com
www.karrierebar.com

åbningstider / opening hours:
man / mon - tors / thur 7 - 24
fre / fri 7 - 02
lør / sat 9 - 02
søn / sun 9 - 24

café, restaurant & cocktailbar
braiserie 11 - 17
restaurant 18 - 22
tapas and panini 11 - closing time